

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மதுரகவியாழ்வார் வைபவம்.

பாண்டியநாட்டிலே திருக்குருகர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரிக்கு அருகிலுள்ள திருக்கோளூரிலே, துணைபரயுகத்தில். எட்டுவகைத்து அறுபத்துமூவாயிரத்து எண்ணூற்றொழுபத்தொன்பதாவதான ஈஸ்வரவருஷத்தில் சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நவமித்திரத்திலே கண்ணசாண குமுதருடைய அம்சமும் கருடாழ்வானுடைய அம்சமுமாக் ஒருவர் அவதரித்தார். ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் கிழக்கிற் காணப்படுகின்ற அருணோதயம்போலப் பரங்குசர் உதிப்பதற்கு முன் தென்தேசத்தில் தோன்றிய இவர், வேதசாஸ்திரங்களை இளமையிலேயே பயின்று செவிக்கிளிய செஞ்சொற்களிக்கொப் பாடவல்லவராய் அதனால் மதுரகவி என்று திருநாமம்பெற்று மெய்யுணர்வினால் அவாவற்று மஹாகவித்தராய் விஷ்ணுபக்தி யிஞ்சி யோகவிஷ்ணுடையதும் தெர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை திவ்யதேச யாத்திரைகளிலே திருவுள்ளமுடைபராய்ப் புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்கலுற்று வட நாட்டுத் திருப்பதிகளைச் செவித்துக்கொண்டு திருவயோத்தியை அடைந்து, அங்கு அர்ச்சாவதாரரூபமாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இராமபிரானையும் பிரபட்டியையும் ஸேவித்துத் திருவடிதொழுது அந்தப் பரிசுத்தபூமியில் நித்ய வரலுஞ் செய்பக்கருதிச் சிலகாலம் வசலித்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் ஒருநாளிரவில் இவர் திருக்கோளூர் எம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத்திசையில் கண்ணொற்றியபொழுது, அப்பக் கத்திலே வானுற்வளர்ந்து விளங்குகின்றதொரு திவ்யமான பேரொளியைக் கண்ணுற்று அது இன்னதென்றறிபாமல் 'இராமநகரங்கள் வேகின்றனவோ? காட்டுத்தீயோ?' என்று சங்கித்துத் திகைத்துநின்றார். நின்றவர், இவ்வாறே

அடுத்த இரண்டு மூன்று நாள் கனிவாகவண்டு, அச்சுடர்த்திரன் முச்சுடரொளி
பிணம் மிகு விளங்கிப்பதனால் வெருவிப்படுத்து, அதனை அருகிற்சென்று
பார்த்துத் தெரியல் துணிந்து புறப்பட்டு, அச்சோதிகையே குறிபாகக்கொண்டு
அதிவிசைவாக நெடுவழிகடந்து, கடந்துவந்து, ஆழ்வார்கிருககலியை அடைந்து,
அதில் அவதரித்தருளியுள்ள சடிகோபமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச்
சேறித்து இதுவே அத்தனை நெடுந்தரம் பிரகாசித்ததென்று அறிந்து விபந்து,
அவ்வாழ்வாரது நிலைமை முன்பு தாம் கேள்வியுற்றிருந்தபடியே அப்பாக்குதமா
பிருக்கக்கண்டு, அவர்க்குக்கட்புலனும் வாய்ப்புலனும் உள்ளனவா வென்பதைச்
சில உபாயங்களால் பரிசோதிப்பவரானார். அப்பொழுது காரிமாறப்பிரான் கண்
நிறந்து வடாகித்து, இவர் கேட்ட கேள்விக்கு ஏற்ற விடைசொல்லியருள,
அதுகேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞானவைபவத்துக்கு அநிசயித்து
நடுபட்டு அவனையே ஆசாரியராகக்கொண்டு ஸாணம் புருந்தனர்.

அப்பொழுது கம்மாழ்வார் பஞ்சாணம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்து இவரை ஆட்
கொண்டு, பாதகம் வ்யூஹம் விபவம் அநதர்பாயித்வம் என்னும் நான்குநிலை
களுக்கு முறையே வேதம் பாஞ்சராத்ரம் இதிறாணம் ஸ்ம்ருதி என்பனபோல
அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்ற துதிவடிவமான தமிழ்தூல்களை அருளிச்செய்யத்
தொடங்கி, சதுர்வேதத்தின் ஸாரமாக நான்கு நிவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்
செய்து, அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினர்.

‘மூத்தின மூன்றுபுகங்களில் த்யாக யாக அர்ச்சகங்களால்போலக் கடை
புகத்தில் தோத்திரமாத்திரத்தால் உபர்கதி உள தாம்’ என்று நான்கொன்றைக்கு
ஏற்ப மதுரகவிகள் தாம்உபதேசம்பெற்ற நிவ்யப்ரபந்தங்களைக் கைத்தாள
மெடுத்துப் பண்ணிசையோர் எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்துகொண்டு
திருக்குருகூர்க்கர் கம்பிக்கு ப்ரதாந ஸிஷ்பராய், பாதாழ்வானுக்கே பணியிடை
புரிந்தொழுவின ஸத்ருக்ஷாழ்வானைப்போலப் பகவத்பக்தியினும் பாகவதப்ரதி
பத்தியையே பாமாதுஷ்டாமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார் விஷயமாக
‘கண்ணிவண்சிறுத்தாம்பு’ என்ற நிவ்யப்ரபந்தத்தைப்பாடி முழுமுக்ஷுக்களுக்கு
உபகரித்தருளி வாழ்ந்திருக்கையில், தேகிற்சிறந்த திருமாற்குத்தக்க தெய்வக்
கவிஞரும் பாவிற்கிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதருமான காரிமாறர் திரு
நாட்டை அலங்கரித்தார்.

அப்பால், ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிகஇரங்கி அறிதில் தெரிய மதுரகவி
கள் அர்ச்சாருபமான ஆழ்வார்விக்ஷணத்தை அத்திருகவியில் ஏறியருளப்பண்
ணிப் பிரதிஷ்டிப்பித்து அவர்க்கு நித்யகாமித்திக உதன்னவங்களைபெல்லாம்
சிறப்புற நடத்திக்கொண்டுவந்தார். அத்திருவிழாக்களில், ‘வேதந்தமிழ்செய்த
மாறர் வந்தார்!; திருமாதாக்குரிய தெய்வப்புலவர் வந்தார்!; அளகிலாஞானத்து
ஆரியர் வந்தார்!’ என்று இவை முதலாக அனைக விருதுகளைக்கூறித் திருச்சின்
னம் முழுக்குதலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச்சங்கத்தாரது தூண்டுதலால்
‘அவர்கள் மாணுக்கர்கள்வந்து எதிரிட்டு ‘உங்களாழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவா

னல்லோ? இவர் சங்கமேறிய புலவரோ? இவர்பாடிய திருவாய்மொழி சங்கமே
றிய செய்யுளன்றே? இவரை வேதந்தமிழ் செய்தவனென்று கிளகிப்பது தரு
தியோ?" என்று பலருதர்க்கார்போகி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுர
கவிகள் மனம் பொருமல் வருந்தி 'இவர்கட்குக் கர்வபங்கமாய்ப்படி தேவரீர்
செய்தருளவேண்டு' மென்று ஆழ்வரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு சிறுப்
பிராமணவடிவத்தோடு வந்து, 'திருவாய்மொழியில் "கண்ணங்கழலினை நன்
னும் மனமுடைபீர்! என்னுந் திருநாமம் தின்னம் நாரணமே" என்ற
பாசாத்தின் முதலடியை ஒரு சிற்பேட்டில் எழுதிக்கொண்டுபோய்ச் சங்கப்
பள்ளையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்' என்று கூறியருளி
னார். அந்த நியமனத்தின்படியே சடகோபபக்தர் கண்ணங்கழலினை எழுதிய
ஏட்டை எடுத்துப்போய் வைத்திட்ட மாத்திரத்தில், சங்கப் புலவர்கள் ஏறி
யிருந்தபலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவர்களை
யெல்லாம் நீரின்கீழ்த்தி உடனேமேலெழுந்து தன்மீது வைத்த சிறுமுறிவை
மாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு மிதத்தது. அப்பொழுது நீரில் விழுந்து அமிழ்ந்து
தமொழியெழுந்து மெல்ல நீர்திக் கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், சைவ வேத
சாஸ்திரங்களையும் பிறரார் கற்பிக்கப்படாமல் தாமே புணர்ந்த பகவதம்சமாயி
ஆழ்வாருடைய கைவிகமான பாண்டித்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இறுமாப்
பொழிந்து, தாம் முன்பு அபகாரப்பட்டதற்கு அறதரபமுந்து, அதனை
கடிமித்தற்பொருட்டு அவரது மணிமையைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்
தனி நுன்னொரு பாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள். அங்ஙனம் வெளியிடு
கையில், அப்பாடல்களையாவும்,

“சேமங் குகுகையோ செய்யதிருப் பாற்கடலோ
நாமம் ஸாங்குசமோ நாரணமோ—தாமக்
ஐளவோ வதுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமா னுணக்கு.”

என்ற இப்பாடல் வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றையினிற் ஒற்றமைப்பட்டிருக்க,
இதுபற்றி அவர்களைவரும் 'இது என்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்!!
இதுவும் ஆழ்வாரது தெய்வத்திருவருளே!!!' என்று அதிசயப்பட்டு,

“நயாவேதோ ககுடக்கேதிரே இரலிக்கேதிர் மின்மினியாவேதோ?
நயாவேதோ உறுமிப்புலிமுன் கசிகேசரிமுன் நயாவேதோ?
பெயாவேதோ அழகூர்வசிமுன் பெருமான் வதுளாபரணன் னகுள்கூர்
தோவாதுரையா யிரமாமறையின்குரு சோற்போதுமோவுலகிற்கலியே.”

என்பது முதலாகச் சிற்சில கவிகள் பாடிப் புகழ்ந்து அன்றுமுதல் ஆழ்வார்க்கு
விருதுகூறல் முதலிய கைவலியவங்களையும் முன்னிலும் பலமடங்கு மிகுதியாக
நடப்பித்து வந்தனர்.

இப்படி மதுரகவியாழ்வார் தமது ஆசாரியருடைய பெருமைகளை வெளி

விட்டுக்கொண்டு அத்தலத்திலே விலகலம் எழுந்தருளியிருத்து, பின்பு, சிந்தை
பும், மொழியுஞ் செல்லாநிலைமத்தான பேரின்பப் பெருவிட்டை அடைந்தனர்.

இங்ஙனம் இவ்வாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்குத் திருவடித்தொண்டாபொழு
தெய்துபற்றி, அவரது திருவடிநிலை மதுரகலிகள் என இவரது திருநாமத்தைவிட்டு
வழங்குகாரும்.

[“மாதனடிபணிந்துய்த், திராமாநுசன்” என்பதற்கினங்க, நம்மாழ்வார்
திருவடி நிலைகளுக்கு இராமாநுசன் என்று பல இவ்வடிசைகளில் வழங்கும் திரு
நாமமும் பொருத்தமுடையதே.]

“ஏரார் மதுரகவி யிவ்வுலகில் வந்துதித்த
சீராகுஞ் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதித்த நாட்களிலும்
உற்றதெமக் கேன்று கேஞ்சே! ஓர்.”

மதுரகவிபாழ்வார் வைபவம்

முற்றிற் று.

ஞீரஸ்து.

மதுரகவிபாழ்வார் அருளிச்செய்த
கண்ணி நுண் சிறு த் தா ம்பு.

தனியன் உரை.

[நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன்.]

ஸ்ரீராம : அவிதிதவிஷயாந் தரஸாடாரே
ராவபிஷ்டா உவமாநரா துனொம்.
அவிதமணவஸா துஷெஸெஷீ
உவரகவிஹ்யுடியெ ஐரவிதமண :

அவிதிதவிஷயாந்தரஸாடாரே ருபந்ஷதாமுபகாநமாத்ரபோக:
அபிச குணவசாத் நதேகஸேஷீ மதுரகவிர்ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து.

பதவுரை.

அவிதித	{ (நம்மாழ்வாரைத் தவிர்)	மாணவ	{ குணமடிபாகவும்
விஷய		ஸாடிபிவ	
பாணா:	{ கேடுரு விஷயத்தைப் மறியாதவரும்	தெக	{ அத்த நம்மாழ்வாரொரு வகையே தமக்கு சேஷி யாகக் கொண்டவருமான
ஸாராரே:	{ நம்மாழ்வாருடைய (திவ்ய வசுத்திகளாகிய)	ஸெஷீ	
உவபி	{ தாமிடேபபிஷத்தான திவ்யப்பத்திகளை	உவரகவி:	மதுரகவிபாழ்வார்
ஷ்டா:		ஐஹ்யுடியெ	என் செஞ்சிவ்
உவமாநரா	{ இசைபாடுவது ஒன்றையே பேரின்பமாகக் கொண்டவரும்	சுவிரஜு	ஆவிர்ப்பவிக்கக்கூடவர்.
துனொம்:			

நம்மாழ்வார் “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும்வெற்றியை மென் லாகக் கண்ணன்” என்று எம்பெருமானை வர்ணிக்கிறார். வேறொரு விஷயத்தை யும் அறிவாதிருந்தாற்போல, அந்த நம்மாழ்வா சொருவரைத்தவிர வேறொன் றையுமறிவாதவராய், அவருடைய அதுபவம் வழிந்த அருளிச்செயலாகிய திருவாய்மொழிப்பாவின் இன்னிசை பாடித்திரிவதையே காலசேஷமாகக் கொண்டவராய், அம்மாழ்வார் திறத்திலே ஸ்வரூபப் பாயுத்தமான தாஸ்யத் தோடு குணக்குதமான தாஸ்யத்தையும் வலிக்குமவரான மூலதாரகவின் எனது நெஞ்சில் எழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறது. மதாரகவிகளுக்கு இருந்த ஆசார்ய சிஷ்டை தமக்கும் உண்டாகவேணுமென்ற அவாவுடன் அவரை அது ஸந்திக்கிறபடி.

சடாரீர : என்பதை நடுகிடைத்திப்பகமாகக்கொண்டு சீழ்ப்பதத்தோடும் மேற் பதத்தோடும் அர்வயித்து, (முதலில் பஞ்சமீசிபக்திபாகக்கொண்டு) நம்மாழ் வாரிற் காட்டி. தும் வேறொன்றை பறியாதவராய், என்றும் (நிறகு ஷஷ்டிபக்தி யாகக்கொண்டு) நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செய லிசைபாடுவதைப் காலசேஷ மாகக்கொண்டவராய் என்றும் உரைத்ததும் ஒக்குமென்க. இங்கு “விஷயாணா” என்றது ஸப்தாதி விஷயங்களை அன்று; பகவத்கிஷ்யத்தையாம். “உண்டபோ” தொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே; அவர்கள் பாசாக்கொண்டன்று இவ்வார்த்தமறதியிடுவது; அவர்களைச் சிறித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே; அவர் பாசாக்கொண்டு இவ் வார்த்த மறதியிடக்கடனோம்” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தியின் விபாக்கி யானம் ஸேவிக்க.

உவதிஷ்டாரம் என்கிற பஹுவசகம்-நான்கு வேதங்களினுடைய ஸாசமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந் தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்யப்பாபந்தங்களைப்பற்றிக்கும். இப் பதம் உவமாத என்பதில் அர்வயிக்கவேண்டுமென்பால் ஏகதேசாங்கிய மெனப் படும். இந்த ஏகதேசாங்கியம் சான்றா அம்மதமேபாம். பஸ்வாரியம் பாயேர் கங்களும் உள்ளன.

தடுக்கஸெலீ = ஸு: லாகக் சொஷீபஸ்யஸு என்ற பஹுவீ லிஸமா ஸம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. குணக்குததாஸ்யத்திற்காட்டில் ஸ்வரூப பாயுக் தமான தாஸ்யமே பாதானமென்று ஸத்ஸம்பாதாய வரித்தாந்தமாயினும், ஆழ் வார்த்திதத்தில் மதாரகவிகள் குணங்களுக்குத் தோற்றம் அடிமைப்பட்டார் என் பதைத் தெரிவிக்கிறது - முன்னுமடி. அபிச என்றதனால் முதலடியில் ஸ்வரூப பாயுத்தமான தாஸ்யம் கூறப்பட்டதாக விளங்கும்.

[இதுவும் காதமுனிக ளருளிச்செய்தது.]

வேறொன்றும் நானறியேன் வேதம் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் வண்ணஞ்சூடர்—ஏறெங்கள் வாழ்வாமென் நேத்தும் மதாரகலி யாரேம்மை ஆள்வா ரவிர யரண்.

வேதம்	சடகோபன்	கம்மபுஷார்
ஒன்றும்	எங்கள் வாழ்வு	எமக்கு உஜ்ஜீவனராவம்"
கான்	ஆம் என்று	என்று
அறியேன்	வத்தும்	தோத்திரஞ் செய்தருளின
வேதம்	மதாசலியார்	மதாசலியாழ்வார்
தமிழ்செய்த	எம்மை	ஆன்வார்
மறன்	ஆன்வார்	கம்மபுஷார்
வன் குருகர்	அவரே	அந்த மதாசலிகளே
ஏத	அவன்	பிரபஞ்சகுலத்துக்கு) ரகசம்.

“வேதொன்றும் கான்றியேன் வேதம் தமிழ்செய்த மறன் சடகோபன் வன் குருகரே நெங்கள் வாழ்வாம்” என்னுமளவும் மதாசலியாழ்வாரருடைய அதுஸந்தாத்தின் அதுவாதம். அன்றி, “வேதொன்றும் கான்றியேன்” என்பதைத் தலியாகப்பிரித்து அதனை இத்தனியனுக்கு வக்தாவான காத முனிகளுடைய சொல்லாக உரைக்கக் கூடுமாயினும் சீழ்த்தனியனில் “அவிதித விஷயந்தா” என்னுமதுக்கு மொழிபெயர்ப்பாக அருளிச்செய்தவிதற்கு முந்தினபொருளை பொருத்துமென்க.

[வேதம் தமிழ்செய்த.] ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள், அளவிறந்த வேதம் கனிலே எனிதிற் கான்வொண்ணாதபடி மறந்துவிடந்த தத்துவப்பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துத் தெளிவுபடச் சொல்வதற்காகத் திருவவதரித்தவை. கருவ் கச்சொல்லம் விளங்கவைத்தல் முதலிய அழகுகளோடு தத்துவப் பொருள்க வின் ஸாசங்களை எடுத்துச்சொல்லி விளக்குத்தன்மையில் வடமொழி வேதம் கனினும் இத்தென்மொழிவேதம் மிகச்சிறந்ததென்று கருதிய கம்பர், அளவிறந்த அறியபெரிய பல வேதங்கவிலுமுள்ள பொருள்களெல்லாங்கூடி, திருவாய் மொழி ஆயிரம் பாட்டிற்குரிய ஸார்த்தத்தின் ஒரு பகுதியளவுஞ் சொல்ல வில்லை என்னுங் கருத்தமையச் சடகோபரக்தாதியிற் பாடிய

“ஆற்றிற்பொதிந்த மணலின் தொகையரு மாமறைகள்
வேற்றிற்பொதிந்த பொருள்களெல்லாம் விழுமாக்கமலஞ்
சேற்றிற்பொதி யயிழ்க்குங் குருகார் செஞ்சொற்பதிக
தூற்றிற்பொதிந்த பொருளொரு கூறுதுவல்லிலே”

என்னும் பாட்டை அதுவைதிக்க.

ஸம்ஸ்கிருத வேதம்போலவே தமிழ்மறைபாடிய திவ்யப்ரபந்தங்களும் திவ்யமென்பது ஆன்றோர் கொள்ளா. திவ்யப்ரபந்தங்களை ஆழ்வார்கள் இயற் றியதாகச் சொல்லுதல் என்னெனின்; வடமொழி வேதங்களை ஹம்ஸருபியான திருமாலினிடம் உபதேசம்பெற்ற பிரமன் தனது வாக்கினால் வெளியிட்ட மாத் திரத்தைக்கொண்டு “முன்னர் திசைமுகனைத் தான்படைக்க, மற்றவனும் முன் னம் படைத்தனன் கான்மறைகள்” (பெரியதிருமடல்) என்று பிரமன் தானே

அவற்றைப் படைத்ததாகச் சொல்லுதலும், பின்பு அவ்வடமொழி வேதக் கணின் ஒவ்வொருபகுதியை ஒவ்வொரு முனிவர் ஒவ்வொருசமயத்தில் வெளியிட்டதாகொண்டு அந்தந்தப்பகுதியை அந்தந்த முனிவரிடமிருந்துபோல (சைத்திரியம், காண்வம் இத்தியாக) அவ்வாற்பெயரவிட்டு வழங்குதலும் போலவே, எம்பெருமான் திருவருளால் உணர்த்த ஆழ்வார்கள் திவ்யப்பரதங்களை உணர்ந்துவெளியிட்ட மரத்திரத்தத்தக்கொண்டு அவர்கள் செய்ததாகச் சொல்லுதல் உபசாரவழங்கலும் என்பது ஸம்பந்தமாயம். இனி இங்கு விரித்துரைக்கவேண்டும் அம்மாதிரி மந்திரோதிடத்திற் பன்னியுரைப்போமாக.

மாறன் = ஆழ்வார் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அமுதல் பங்குடித்தல் முதலிய ஸோகவ்யாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால் இவர்க்கு மாறன் என்று திருநாமமாகிற்று; வலிய விரைகட்கு மாறாக இருந்த லாலும், அச்யமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்கு ஸத்ருவாயிருந்தலாலும், பாண்டியநாட்டுக்குத் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்தபெயர் என்றது முண்டு.

சடகோபன் = கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது குளிக்கையிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்ஸத்தால் அஞ்ஞாதத்துக்கு உன்னாக்கி அமுதல் அரற்றதல் முதலியன செய்யும்படி பன்னியிடில் தன்மையதான ஸடமென்னும் வாடி, இவ்வாழ்வார் அவதரித்தபொழுது இவரையும் தொடர்ந்துவா, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹங்காரத்தால் ஒதுத்து ஒட்டி ஒழித்ததனால் சடகோபர் என்று இவர்க்குத் திருநாமமாகிற்று. எம்பெருமான் ஹடைய திவ்யமங்களை குணங்களாகிய அமுதவென்னத்திலே முழுது மிகவும் கடுபட்டு கண்ணாக ஆழ்த்திப்பெயராதல்பற்றி ஆழ்வார்கள் என்று பெயர்பெற்ற பரமபாகவதர்களில் இவர் பரதாசராதலால், ஆழ்வார் என்பது இவர்க்குச் சிறப்புப் பெயராகவழங்கும். மாறன், பார்க்குசன், வகுளாபாணன், திருநாவி றுடையபிரான், திருக்குருடர்கம்பி, குருகைப்பிரான், வழுதிநாடன் முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

குருகூர்—அற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார்திருக்கூர் என்று ப்ரவரித்தி. குருகூர் என்று வடமொழித்திருநாமம். ஏறுவடமொழியில், புங்கவ: குடிப: இத்தியாதி ஸப்தங்கள் போல் தமிழில் ஏறு என்பது ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; ஸ்ரேஷ்டன் என்றபடி; “வண்குருகூரேறு” என்றவிடத்து வண்மையைக் குருகூரில் அக்வரிப்பதிலும் குருகூர்த்தில் அக்வரிப்பது அழகிதாம். அடியார்கட்கு அமுதவென்னமாக அருளிச்சொல்களை உபகரித்தருளிய உதாரணிகாமணியாகிய குருகூர்திபதி என்கை.

முதலியில் “நான் அறியேன்” என்று ஒருமையாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப “என் வாழ்வாமென் றேத்தும்” என்று மேலும் ஒருமையாகவே கூறவேண்டி யிருக்க, எங்கள் என்று பன்மையாகக்கூறியது-தம்மோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற

ப்ரபந்த ஸந்தாநத்தவாஸைவஸையும் உனப்படுத்திக் கூறியவானுமெனக்கொள்க. திருவிருத்தத்தில் ஆழ்வார் “இனி யாம் உறமை” என்று முதலிற் பன்மை யாகக்கூறி, மேல் “அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்று ஒருமையாகக் கூறியதை-தம்முடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற ப்ரபந்தங்கள் எல்லார்க்குமாகத் தாம் ஒருவர் விஜ்ஞாபகம் பண்ணுகிறுனெனக்கொண்டு பெருத்துதல் இஃது ஸமரிக் கத்தக்கது.

“அவசே சான்” என்றும் பாடமுண்டாம்.

தனிபன் உரை முற்றிற்று.

—
ஸ்ரீரஸ்து.

நம்மாழ்வாருடைய மஹிமையையும் அவரது தீவ்யப்ரபந்தத்தின்
பெருமையையும் பற்றி வினோதாஸமஞ்ஜரியில் எழுதியுள்ள
ஒரு விஷயம்.

திருவள்ளுவர் குறன்செய்தகாலத்தில் அவரும் ஓளவையம் இடைக்காட
ரும் சந்தித்தசமயத்தில், வள்ளுவனாரோக்கி மன்றையிருவரும் ‘நீர் செய்த
தால் எத்தன்மைத்தாகியது?’ என்று வினாவு, அவர் ‘அகஸ்தியரால் ப்ரவரித்தம்
பண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முத்திறத்ததாகிய தமிழும், என்னாற்
செய்யப்பட்ட குறளும், உடையசங்கையின் திருக்குமாராகிய சடகோபர்
அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்திரஸ்தாநமாகிய வரிதூலாம்’
என்றுக் கருத்தை உள்ளமைத்து

“குறுமுனிவன் முத்தமிழ் மென்குறளு ளங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்”

என்று சொன்னதையும்,

அதுகேட்டு ஓளவை, ‘அர்த்தபஞ்சகத்வதையும் சதர்வீத புருஷார்த்தத்
வதையும் ஆறப்பால் முதலிய முப்பாறுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண்மைப்
பொருளாகிய எவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் சம்மதமான மேலான
பொருளை, குளிர்ச்சிதங்கிய தாமியாபாணி தீர்த்திலிருக்கும் திருக்குருகூரில் காரி
முதலியார் புதல்வராய் அவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய
தீரவிடவேதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்; நான் அவர்கள் சொல்லையறுத்து,
அக்குறளை இந்த உலகத்திற்குத் தாயாகிய ஸ்ரீமக்காராயணனாற் பிரமனுக்கு
உபதேசிக்கப்பட்டு வந்த கீர்வாணவேதமென்றே சொல்லுவேன்’ என்னுக்
கருத்தை உன்னிட்டு,

“ஐம்பொருளு ஶாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த
சேம்பொருளை யேம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத்-தண்குருகடர்ச்
சேய்மொழிய நென்பர் சிலரியா னிவ்வுலகின்
தாய்மொழிய நென்பேன் தகைத்து.” என்று சொன்னதையும்,

இடைக்காடர் : திராவிடவேதமாகிய சேய்மொழியையும் கீர்மான வேதமாகிய
தாய் மொழியையும் ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்தில், இரண்டும் ஒன்றேயாம் ;
திருவாய்மொழியை யாவரும் சங்ககரின் தி வேதமென்றே சொல்லுவார்கள் ;
திருவாய்மொழியைப்போலச் சிறந்த நூல்கள் அனேகம் உண்டு என்று சிலர்
குதர்க்கஞ்செய்தாலும், நான் அவர்களை மறுத்து, அவைகளும் இந்தக்குறளும்
அத்திருவாய்மொழியினது சாஸையாயிருப்பவைகள் என்றே சொல்லுவேன்’
என்றுக் கருத்தையுடக்கி,

“சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ சேப்பி வீரண்டமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாகு மறையென்ப-வாய்மொழியோ
வாய்மொழிகள் கால வுளவேனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழியென் பேன்யான் தகைத்து” என்று சொன்னதையும்,

ஒருகாலத்தில் தாமியபாணித்தியின் வடகனையில் வசித்திருந்த யோகியொருவர்
வளர்த்த நாயொன்று தென்கனையிலுள்ள ஆழ்வார்திருக்கரிக் குப் பிரதிதினமும்
மத்தியானவேளையிற்போய் விதியிலிருக்கும் வைஷ்ணவர்களுடைய உச்சிஷ்டத்
தைத்தின்று வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு வருகிற வழக்கப்படி ஒருநாள்போய்த்
திரும்பிவா விளம்பித்ததனால், யோகியானவர், நாய் இன்னும் வரவில்லையே
பென்று ஆற்றோரத்தில் வந்து பார்க்கும்பொழுது, அந்நாய் எட்டாற்றில்
வருகையில் அகஸ்மாத்தாகப் பெருவெள்ளம் வந்தமையால் நீக்கிக் காணாய்ந்து
போய் நீரில் அமிழ்ந்து விளம்பிற்று ; அத்தருணத்தில் அதன் கபாலம்
வெடித்து அந்த எந்திரத்தின்வழியாய் நாயின் ஆத்மாவாகிய சோதியானது
எழுந்து அமாவாசையிருளில் அனேகம் தீவட்டி கொளுத்தினதுபோலப் பிரகா
சித்ததைப் பிரத்யட்சமாகப்பார்த்து, ‘அசேதனமாகிய நாயும், பெறுதற்கரிய
பேறுபெற்றதே ; இதென்ன சாதகத்தை யடைந்தாயிருந்தது ? ஒன்றுமில்லா
திருந்தும் ஆழ்வார்திருக்கரியின் திருவிதி பெச்சிலை உண்டதனால்ல்லவோ
இப்படிச் சம்பவித்தது ; இது, தபகிகள் யோகிகள் ஞானிகள் முதலானவர்
களுக்கும் செத்திக்கொட்டாதே’ என்று நினைந்து மனமுருகிக் கண்ணீர்விட்டு
அழுது அவர்,

“வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதி யெச்சிலை வாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரமபத மளித்தாயந்த நாயொழுக்தப்
பேய்க்கு மிடமளித்தாற் பழுதோ பெருமாள்மகுடஞ்
சாய்க்கும் படிக்குக் கவிசொல்லு ஞானத்தமிழ்க்கடலே !”

என்பது முதலாகச் சில பாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித்ததையும்
நினைக்க.

ஸ்ரீ

மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த க ணீ ணி நு ண் சி று த் தா ம் பு.

இத்திவ்யப்ரபந்தம் முதலாயிரத்தின் சகமப்ரபந்தமாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிக ளால் வகுக்கப்பட்டது. திருவாய்மொழியை ஸ்ரீவிக்கத் தொடங்கும்போதும் சாத்தும்போதும் இப்பிரபந்தத்தை நியமேன அதுணைத்திப்பது ஸம்ப்ரதாயம். இது திருவாய்மொழிக்கு சேஷமான ப்ரபந்தமாதல்பற்றி, திருவாய்மொழி போல் இதுவும் வீதிகளில் ஸ்ரீவிக்கப்படக் கூடாதென்று பூர்வாசார்ய நியமம்.

“பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிகை ஐயன் அருன்மாறன் சேரலர்கோன் துய்யப்பட்ட நாதன் அன்பர்தான் துளி நற்பாணன் சங்கலியன்” என்னும் ஆழ்வார்கள் பதின்மரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பெரும்பாலான வழங்குதலின்று மழுங்கிக்கிடந்தகாலத்தில், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் என்று கூறப்படுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரத மாசார்யரானவர், திருக்குருகூர் லெழுந்தருளி, கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு என் னும் இப்பிரபந்தத்தைத் தேவகானத்தாற் பன்னீராயிரம் முறை பாடி, அப் போது கம்மாழ்வார் ப்ரணக்நராகி அந்த நாதமுனிகட்கு நாலாயிர திவ்வியப்பிர பந்தத்தையும் உபதேசித்தருளினதென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் அருளிச்செய்திருப்பதைக் கொண்டு இத்திவ்யப் பிரபந்தத்தின் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை உய்த்துணர்க.

“கண்ணிதுண் சிறுத்தாம்பு” என்று இந்நூல் தொடங்குவதனும் ‘முதற் குறிப்பு’ என்னும் இலக்கணத்தால் இந்நூற்கு அதனே திருநாமமாயிற்று. திருப்பல்லாண்டு, அமலனாகிபிரான் முதலியனபோல.

ஆழ்வாருடைய தேரத்திரமாகத் திருவவதரித்த இப்பிரபந்தம்-எம்பெருநா னுடைய தேரத்திரமாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களிடையே சேர்த்து அதுணைத்திக்கப் பட்டுவருதலும், இதனையுஞ்சேர்த்து நாலாயிர மென்று கணக்கிடுதலும் பொருந் துமே? என்று சங்கிப்பவர்கள்,

“வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—சூர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்க ளருளிச் செயல்களேவே
சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்த்து”

என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசரத்தையும்,

“இதுதான் * பரிபுஞ் சுடரொளி * வெடுமேற்கடிமை தொடக்கமான வற்றின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதின் அர்த்தகௌரவத்தை

விசாரித்து, நன்குயிருப்பதொரு ஹாதத்தைச்சமைத்து அது ஒளிபெறும்படி
கிரகங்களை யிருப்பதொரு காயகக்கலை அதன் நடுவே பதித்தாற்போலே
அருளிச்செய்க்கள் தான் நிறம்பெறும்படி அவற்றின் நடுவே இத்தைச் சேர்த்
தார்கள். சேர்த்த சேர்க்கையின் சாதாரணத்தாலேயே முதலுமாகத் தொடக்க
மான அபரணதிகன் நிறம்பெறுவது; அதுபோலேயாய்த்து இது;

என்று அப்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் பின்னேனோகார்பஜீயர் உரைத்த
தையும் உற்றுக் கொள்ளுக.

இப்பிரபந்தம் அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்ட துராதவின் சொற்
சொட்கலை பொருட்டொடர்ச்சி என்னும் இருவகையுள் சொற்றொடர்
நிலையாம். அந்தாதித்தொடையாவது-முன்னின்றபாட்டின் இறுதியெழுத்தாயி
தும் அசையாபிறும் சேரலினும் அடிபாபிறும் பின்வரும் பாட்டின் முதலாகப்
பாடுவது. இந்நூல் இறுதிச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக
அமையும்படி மண்டலித்துப் பாடப்பட்டுள்ளமையும் காண்க. இது தொன்
துறாற் குறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி, துற்றந்தாதி என்ற
வகைகளில் இந்நூல் பதிற்றந்தாதியாம். அந்தாதி வெண்பாவினாலேனும்
கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் பாடப்படவேணும் என்பது விதியின்
பெறன்ப. இப்பிரபந்தம் கலிவிருத்தத்தில் அமைந்தது.

கம்பர் தாம் ஆழ்வார் விஷயமாகச் சடகோபரத்தாதி பாடுதற்கு இக்கண்ணி
றான் சிறத்தாம்பை வழிகாட்டியாகக் கொண்டமையை அவர் தாமே வெளியிட்
கொடுத்த

“மன்றேயுகமூல் திருவமூல் தூர்வன்னல் மாறியாமூல்
சென்றே மதுரகலிப் பெருமாள் தென்னமிழந்தொடையில்
ஒன்றேபதிக முரைத்தவன் பொன்னடி புற்றுவின்கு
சென்றே பதிகம் பதிசமதாக இசைத்தனனே”

என்னும் பாடியும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

இத்திவ்யப்பரந்தத்திற்கு, சஞ்சீயர், நம்பின்கை, பெரியவாச்சான்பின்னே,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் இவர்கள் மணிப்பலவாண நடைபில் அரு
விச்செய்த பெருந்த வியாக்கியானங்கள் உள்ளன வடகலை ஸம்பந்தாயத்தில்
பாகவலஜீயர் இயற்றிய வியாக்கியானமுமுனது.

முன்னோருரைகளே முற்றந்தமுனியும் புதிதாகப் பல விஷயங்கள் சேர்த்
தும் அடிபென்தல் எழுதப்படுகிற இவ்வாசையினுள்ள குந்தக்குறைகளைய் பெரி
யோர் பொறுத்தருள்காராக.

மதுரகவிபாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பிரபந்தராம்.

“தேநியமா ஞானமுடன் திருக்கோனில்
சுத்தியையில் சுத்திகாசன் வந்து தேவன்
சூரிய நல்லன்புடனே குருகூர்நம்பிக்
கனவரத மந்தரங்க வடிவை செப்து
மாறனாயல் லாவென்று மறந்துத் தேவு
மற்றநியே னெனுமது கவியே நீமுன்
கூறிய கண்ணியன் சிவத்தாம்பதனிற் பாட்டுக்
குலவு பதினென்றுமெனக் குதவு நீயே.”

கண்ணியன் சிவத்தாம்பின் அத்தனங்கூறமாக அதிகாரஸங்கூறத்தில்
வேதாந்ததேவிகன் அருளிச்செய்த பாட்டு.

இன்பத்தி னிறைஞ்சதலில் இசையும்பேற்றில்
இகழாத பல்லுறவில் இராகமாற்றில்
தன்பற்றில் வினாவிலக்கில் தகவோக்கத்தில்
தத்துவத்தை யுணர்ந்ததலில் தன்மையாக்கில்
அன்பர்க்கேயவதரிக்கு மாயன்றிக்
அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தானேகொண்டு
தன்பற்ற மறாகவி தோன்றக்காட்டும்
தொல்லுழியே நல்லுழிகள் ஹனிலாக்கட்டே.

இன்பத்தில்—“அண்ணிக்கு மமுதாறம்” என்று முதற்பாட்டிற் சொல்லப்
பட்டு “இன்பமெய்தினேன்” என்று இரண்டாம்பாட்டில்
அதுவதிக்கப்பட்ட ஆரந்தரூபமான அதபலத்தில்.

இறைஞ்சதலில்—“மேவியேன வன்பொன்னடி” என்று கூறப்பட்ட சரண
ஸமாச்சரணத்தில்.

இசையும்பேற்றில்—அரபுபகமம் பண்ணும் புருஷார்த்தத்தில்; “திரிதந்தாகிலும்”
என்ற மூன்றும்பாட்டில்—பகவத்கீடபதனை ஆழ்வாருகந்த
கீடபமென்று அவ்வுழியாலே இசைகின்றேனெயொழிய,
ஆழ்வாருகந்தவிசந்த பகவத்கீடபமானது எனக்கு ஸ்வதி
இனாயக்கடியதன் மென்னுமனவும் தாத்பர்யமாகையாலே
ஆழ்வாருக தமக்கு கிருபாதிகமாக இசையக்கடிய புரு
ஷார்த்தமென்று வ்யஞ்சிதமாகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ர
ஹித்தபடி.

இகழாத பல்லுறவில்—ஒருகாலும் கிதைபாத பந்துதலத்தில்; ‘அன்னையாய்
அத்தனாய்’ என்றவை ஸங்க்ரஹித்தபடி.

இராகம் மாற்றில்—அதுசிறுவன் சிஷ்யத்திலுள்ள ஆசையைத் தவிர்த்ததில் ;
“ முன்னெலாம்...கம்பிளேன் ; இன்ம சதிர்த்தேன் ” என்ற
தில் கோக்கு.

தன்பற்றில்—தானே தன்பற்றை யுண்டாக்குகையில் ; “ இன்னுதொட்டும்...தன்
புகழேத்தவருளினான்.”

வினைவிலக்கில்—பாப நிவாரணத்தில் ; “ பண்ணை வல்வினை பாற்றியருளினான்.”
நகவு ஓக்கத்தில்—திருப்பயின் உத்கர்ஷத்தில் ; “ அருள்கண் உரிவ்வுலகினில்
மிக்கதே.”

தத்துவத்தை உணர்ந்துதலில்—தத்வோத்பாதத்தில் ; “ வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடி.”

தன்மை ஆக்கில்—ஸ்வரூப விகாசத்தையுண்டாக்குவதில் ; “ செயல் நன்றாகத்
திருந்திப் பணி கொள்வான்.”

இவை பத்தும் சிஷ்யஸப்தமிகள் ; இவை சிஷ்யமாக என்றபடி. இவற்
றுக்குத் “தோன்றக்காட்டும்” என்பதொடு அகவயம். இவ்வர்த்தங்களை உட்
கொண்டு ஸ்ரீமதாரகவிகன் அருளிச்செய்த என்றபடி.

[அன்பார்க்கே இப்பாதி.] ஆச்ரிதர்க்காகவே அவதரித்தருளுமவனுள் எம்
பெருமான் நிற்கச்செய்தேயும் அவனை அநாதரித்து, வேதக் தமிழ்செய்த
மாறன் சடகோபன் திருவடிகளையே ஆச்ரயித்துத் வயர்தீர்த்த மதாரகவிகள்
விளக்கக் காட்டியருளின வழியே முழுஞாக்களுக்கு உபாதேயமான மரக்கம்.
ஸர்வபலப்பாதன ஸர்வேச்வரானிருந்தாலும் ஸாதாசார்வ ஸமாச்சரணமில்லா
தார்க்கு மோஷங்கிடையாதென்று முறையிடுகின்ற மதாரகவிகளுடைய
உத்தியும், அதுவுடனமுமே ஆதரணியமென்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்—துப்புஸ்பின்னை தாமொழி வாழி.

ஸ்ரீரஸ்த.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவர் திருவடிகளை சரணம்

கண்ணி நான் சிறுத்தாம்பு உரை

அவதாரிகை.

ஸத்வகுணமொன்றின் வழியிலேயே நின்று முக்குணங்கட்கும் லசப்
பட்டொழுதென நிஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்கள் பாமநிசைஷணர்கள்.

எங்ஙனே ? என்னில் ;

நிஷிகளானவர்கள் தாம் தாம் அதுஷ்டத்த தப்பாருபமான தர்மத்தி
னுடைய சக்தியாலே குறந்த ஞானத்தினால், அறியவேண்டுமவற்றைத் தெனிய
அறிந்து மகிழ்ந்து அத்தத்தெனியம் மகிழ்ச்சியும் அடியாக மேன்மேலும் சப்

தங்களைத் தொடுத்தனர்; ஆழ்வார்கள், அலங்கு வதிர்ந்தட்டாக - மயர்வறு மதி நனமுனப்பெற்று ஞானபரிபாகஞ் சாஸன மந்தியாலே சிறுநயவனத்தில் ஞான மெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, நினைத்தாடி எம்பெருமானை அதுபவிக் கப்பெருமைமயலே சோகமுற்ற “எத்திதாம்! உரவினே! இனாந்திருந்தெங்கெய் எனியே!” என்றும் “பிறந்தவாறும்” என்றும் “கண்ணியன்” என்றும் ஓரொரு திருவாய்மொழியில் அவ்வாறு மாணமாக ஈறவாறு மாணம் மேதவிர்த்து, ஒருசொல் எடுக்கும்போது ஒருமலை வெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு, பகவ ததுபவம் பெருக துபரத்தினால் அவன்புகளைப் புகாலும் சொல்லிப் பெரு மிப்பொருமி அமுது உன்னெனாமுருகிக் குரல்தழுத்த திவ்யப்பாபர், வகளை அருவிச்செய்தனர்.

இன்னமும், வேதந்தையும் அப்பாக்கயோகத்தையும் பரிந்து அவ்வழி யாலே பாமாத்மாவை இன்னான் இனையான் என்று தெளித்து, இப்படி தம் முயற்சியாலேகண்ட காட்சியில னவாத்மயில்லாமையாலே இன்றனவும் எய் னார போக விஷயங்களான ஆசாபாசங்களாலே கட்டுப்பட்டிருப்பர் - ஒதி யுணர்ந்த சிவிகள்; தங்களை மேலிப்பதற்கு னாதாமாக எம்பெருமான் அருவிய திவ்யசக்திவஸாலே, பிரமருத்தாதிகட்டும் அரிவணை அவன் விபாததமமாக ஸாக்ஷாத் கரிக் கப்பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கு அவனது திருவருகால் வன்பாசங்க ளைத்தும் னவானகமாக விட்டகன்றன.

இன்னமும் சிவிகளுக்கு, பலமுலபத்த லாயுதோபர் [பழம், வேர், இலை, காற்று, நீர்] கள் தாக்கமும் போஷகமும் போம்பமுமாம்; “உன்னுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும்வெற்றிலையு மெனலைய கண்ணன்” என்றிருப்பர் ஆழ் வார்கள்.

இன்னமும், எம்பெருமானைப்பிரித்த துபரத்தினால் கண்ணுங்கண்ணீரு மாய், கடலோடு மலையோடு ஆகாசத்தோடு வாயிறு எங்குந்தெடி செஞ்சுகலங் கித் “திருமாலே!” என்று கூப்பிட்டு “எங்கேகாண்கைன்!” என்று எம்பெரு மான் விஷயத்திலே ஆழ்வார்கள் புகிறபாட்டை சிவிகள் அந்தோ! மக்களைப் பிரித்து படுவர்கள். [வலிவிட்டார் புத்ரவிரஹ க்ஷணத்தாலே மாணத்தை கிரும்பி மலையிலேறி விழுயது. பெருப்பில் குதிப்பது, கழுத்தில் கல்லைக்கட்டிக் கடலிலேவிழுவதாகையும், வேதவ்பாணபகவான், புத்ரவிரஹம் பொறுக்கமாட் டாமல் “புத்ரனே” என்று வாய்விட்டுக்கதறி அழுதுகொண்டு, காணப்பெரு மையால் அலமந்து திரிவையுலகிற சிவிகளிடத்தில்கள் உணர்த்தக்கன.]

இன்னமும், எம்பெருமானை அடைவதே பேராகவும், கருமம் ஞானம் முத லியனலே அப்பேற்றுக்கு னாதாமாகவும், இந்தின் முகலிய தேவதைகளுக்கு அந்தர்பாயியான ஈசவரனே உத்தேசப்பனாகையாலே இந்திராதி தேவர்கள் அது வர்த்தகீயாகவும் சிவிகள் புகவர்கள்; அங். எய்.நி. வதக்கரிவோடு புருஷார்த் தாமாகவும், உதாக்கோபிவச ஈர். லோன் சாண்டா சபாநாகவும், தேவதார்த்தங்கள் அதுவர்த்தகீயாகவும் வராகவும் ஆழ்வார்கள் அறியுவிட்டிருப்பர்.

இப்படிக்காலே சிவிகளிற்காட்டில் தெனொகிபெற்றிருக்கும் ஆழ்வார்க ளனைவர்களினும் பாமகிலசுனார் பூரிமதுககலியாழ்வார்; எவ்வினையெனில்; எம் பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதிற்காட்டிலும் பாகவதாக்கட்டு அடிமைப்படுதலே

கண்ணியன் சிவத்தாம்பு அவதாரிகை.

பாம்புருஷார்க்கம் என்றும் ஸாரமாவ ரஹஸ்யர்த்தத்தை நன்குணர்ந்து அந்நிலையிலே உள்ளதி லின்றனவாதலின்.

“அவனடியாடியே கடுமிகு வல்லால், விடுமாறென்பதென்” என்றும் “எம்பெருமான் தான்தொழு வார் நானயின் எந்தலைமலரே” என்றும், “அடியார்க்” “அனியனென்றருளி உன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்” என்றும், “அடியார்க்” “தென்னையாட்படுத்த சிவமன்” என்றும் பல பாசாங்கனாவே மற்றையாழ்வார் கள் பகவாந்நேஷ்வர்த்தோடே கலந்தகட்டியாக அநுஸந்தித்த பாகவதபோஷத் தத்தை இவ்வாழ்வார் கிஷ்ஞுஷ்டவேஷமாகக் கடைப்பிடித்து, ஆசார்பசா ணுநித்தமல்லது வெறொன்றறியாமல் தடுக்கிவிட்டாராயிருந்தது இவர்க்கு அந்நியனாதாரணமான அதிசயமேயாம்.

ஒரு முழுஷ்டாவுக்கு வான்கு வ்பக்திகள் ஆதரிக்கத்தக்கவர்கள்; எம்பெரு மானும் பிராட்டியும் ஆசார்யனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும். இவர்களுள் எம்பெரு மான், அடியிலே இழந்துவிடத்த காணகலைபாங்களைத் தன் அருளாலே கொடுத்து இவனைக் கணமரஞ் செய்துத் தேவனுக்கையாலே ஆதரிக்கத்தக்கவன். பிராட்டி, தாய்முறைபடியாக இவனிடத்தில் நிரூபாநிக வாதஸம்பமுடையனா கையாலும், இவன் தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சி எம்பெருமானை அணுகக் கூடும்போது புருஷகாரம்பன்னிச் சேர்ப்பிக்குமவனாகையாலும் ஆதரிக்கத்தக் கவன். ஆசார்யன், இவனுக்கு பாகவத்யிக்ஷயத்தையும் பிராட்டி வைபவத்தையும் உபதேசிக்கு மவனாகையாலும், தான் அநுஷ்டித்துக்காட்டி இவனை அநுஷ்டிப் பிக்குமவனாகையாலும், இவனது குற்றங்களைப் பார்த்தவனானும் காகலிடாவ னாகையாலும், தன் காரியத்தை மாந்தாகிலும் இவனுடைய ஹிதமே பார்த்துப் போருமவனாகையாலும் ஆதரிக்கத்தக்கவன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இவனுக்கு முதலிலே ருசியைப் பிறப்பித்தவர்களாகையாலும், ஆசாரியருபதேசித்த ஞானத்துக்கு அடிகிருத்தியைப் பண்ணுமவர்களாய் உகாத்நனைபாகையாலும், ஆசாரியனிடத்தில் பயபத்திகளை வளரச் செய்ப்மவர்களாகையாலும், பாக்ருதி பாவப்பத்தாலே இவனுக்கு நேரும் தவறுதல்களைத் திருத்தவல்லவர்களாகையாலும் ஆதரிக்கத்தக்கவர்கள். ஆக இங்காவரும் ஆசானியர் என்னுமிடத்தை

“ஜாத்யுஷெவொவவ, வித்யுஷெவொவவ”

“சுவாபுஷெவொவவ, சுதியிஷெவொவவ”

[பாக்ருதேவொபவ பித்ருதேவொபவ

ஆசார்யதேவொபவ அதிதிதேவொபவ]

என்று உபநிஷத்தம் ளுகிவைத்தது. இங்கு, அதிதி ஸுப்தம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வர- கமொவெனில்; ஆம். அதிதிகளாகிருர் தானன் முன்பு சிவநிலையிலுந்து பிரகத்திலே புருமவர்கள்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் பாக்ருதி பாக்ருதங்களை விட் டும் பவனுடைய ஸாரமாதிலே புருத்தவர்களாகையாலே அதிதிஸுப்தம் ஸ்ரீவைஷ் ணவபரமாதக் குறைவில்லை.

இனி, இங்காவ்விரல் மிகவும் ஆதரிக்கத்தக்கவர் ஆர்? என்னில்; ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களுடைய வைபவஞ்ஞானமும், பெருமான் பிராட்டிகளுடைய வைபவஜ்ஞானமும் இவனுக்கு உண்டானது ஆசார்ய அக்கேகாரத்திற்குப் பின்பாகையாலே, கிபேஷித்து ஆசானியன் ஆசாரியனேயாய்த் து.

ஆகையால், இந்த மதுரகவிவாழ்வார்-ஆசார்யவைபவத்தை நன்கு அறிய மயராகையாலும், ஆழ்வார் திருவடிகளில் நெடுரன் கைங்கரியம்பண்ணி அவருடைய அதுவாழ்த்துக்கு இலக்காய் போத்தவராகையாலும், அவர் மெய்தருளின உபகாத்துக்குக் கைம்மாறு உண்டாக நினைத்திராதவராகையாலும், அவரை வாயார்புகழ்ந்து தம்முடைய உன்னடங்காத பக்திருப போக்குவிட வேண்டுகையாலும் இக்கண்ணியன் சிறத்தாம்பு முகத்தாலே ஆழ்வார் வைபவத்தைப் பேசுகார். நமவன் ஆராதிக அரியனையும், ஆசாரியன் ஆராதிக்க எளியனுயிருப்பான்; சர்வகால ஆராதிக இழிந்த ஆர்வாக்குக் நீருவிருத்தம் முதலிய நான்கு தீர்ப்பாட்டங்கள் வேண்டிற்று; ஆசாரியரை ஆராதிக்க இழிந்த இம்மதுரகவிகளுக்கு இப்பத்துப்பாட்டுகே அமைந்தது.

இம்மதுரகவிகளுடைய அப்பவலாயத்துக்குப் புராணபுருஷர்களில் யாரை ஒப்புக்கொல்லலாமென்னிங்; ஸ்ரீராமாயண புருஷர்கள் கால்வரில் ஒருவரான ஸ்ரீசத்ருக்ஞர்வரனை ஒப்புக்கொள்வது பொருந்தும். வேதத்தின் உபப்ரும் ஹனுமாத ஆவகித்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராம வசந்தமண பரத பத்ருக்கர் என் கிற ராமாயண புருஷர்கள் கால்வரும் நான்கு அரித்தங்களை அதுவடித்துக் காட்டினர்: 'பெரியோர் சொல்வதைச் சிறியார் செய்வக்கடவர்' என்கிற ஸாமான்யதர்ம முறைமைபப் பித்ருவசா பரிபாலனாதி முகத்தாலே பெருமான் அதுவடித்துக் காட்டினார். 'சேஷபூதன் சேஷியிஷயத்தில் கைங்கரியம் பண்ணி ஸ்வரூபலாபம் பெறக்கடவன்' என்கிற விசேஷதர்மத்தை இளைய பெருமான் அதுவடித்தார். பாதாழ்வானும் இந்த சேஷ சேஷி முறைமை பையே பரிபாலித்தவராயினும் இவர்க்கு விசேஷமுண்டு: சிறப்பந்தப்படுத்தி அடிமைசெய்கார் இளையபெருமான்; இவர் அங்ஙனன்றிபே 'சேஷி உகந்த அடிமையே சேஷபூதனுக்கு ஆகாரியம்' என்னுமிடத்தை அதுவடித்தார். பெருமானைப் பிசிக்ந்து தரித்திருக்காட்டாமையாகிற தன் செல்லாமைபப் பாராது பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தையே பார்த்துக் கித்திரகடத்தினின் றும் மகிழ்ச்சியோடே மீண்டாரிதே இவர். ஆகையால் இவர்க்கு விசேஷமுண்டு.

அப்படிப்பட்ட பாதாழ்வானைப்பலது வேறொன்று மறிபாக்கேயிருக்கை யாலே-பகவச்சேஷத்வ கவந்தலான பாகவதசேஷத்வத்தை அதுவடித்தார் சத்ருக்ஞர்வான். இந்த சத்ருக்ஞர்க்கு யால்மிகமுனிவர் விசேஷனமிடும் போது கிட்டசத்ருக்ஞர் என்றார்:—பாற்றபாத்ருக்களை மாந்திரமேயஸ்தி ஆந்தர சத்ருக்களான இந்திரியங்களைப்பூய சென்றிருப்பர் என்று அதற்குப் பொரு ளுரைத்த பெரியவாச்சான்பின்னை, "அவ்விந்திரியநயத்தின் எல்லை எவ்வள வென்னிங்; "வாஸஸாட்சேஷிவிதி-வதாரிணம்—புன்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தப ஹாரிணம்" என்கிற ராமஸௌந்தரயத்திலும் துவக்குன்னுதொழிகை அதாகி றது-பெருமானைப் பற்றும்போதும் தன் உகப்பாலேயாதல் அவருடைய கைல சதன்பத்தாலே பாதலன்றிக்கே தனக்கு உத்தேசயனான இவன் [-பாதன்] உகந்தவிஷயம் என்று பற்றுக்கை." என்றருளிச்செய்தது இங்கு அதுவந்தேயம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளை சாணம்.

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த
கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்படி.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயன் * என்னப்படனில் *
நண்ணித்தேன்குருகூர் ஈம்பியென்றக்கால் *
அண்ணிக்கு மமுனறும் என்காவுக்கே.

(க)

கண்ணி	{ (உடம்பிலே உறுத்துப்படி பல) முடிக்கையுடைத்தாய்	தன் அப்பனில்	{ எனக்கு ஸ்வாமியான ஸாலைச்சாணாவிட்டி,
தன்	{ (உடம்பிலே அழுக்குப்படி) தப்பமாய்	கண்ணி	{ (ஆழ்வாரை) கிட்டி சூசலித்த
சிறு	{ (உடம்பிலே பசுபடி) சிறிதாயிருக்கிற	தென்குருகூர் ஈம்பி	{ தெற்குத் திசையிலுள்ள (ஆழ்வார் திருவாரி பெண்ணும்) குருகூர்க்கு பிரவாகாரான ஆழ்வார் என்ற (அவரது திரு காமத்தைச்) சொன்னால்
தாம்பினால்	விற்பினால்	அண்ணிக்கும்	பாமபொக்கையாயிருக்கும்;
கட்டுண்ண பண்ணிய	{ யசோதைப்பிராட்டி துள்ளிக்கட்டும்படி பண்ணுவதற்குக்கொண்ட	என் னாவுக்கே	என் ஒருவனுடைய கால்களே
பெருமாயன்	{ விசேஷ ஆச்சரிய சத்தியுத்தராய்	அமுது ஊறும்	அம்ருதம் ஊரு கிற்கும்.

ஆழ்வாருடைய ஒப்பற்ற போக்யதைவையும், அந்த போக்யதைவின் ரஸமறிந்தவர் தாமொருவரே என்பதையும் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்திருார். கம்மாழ்வார், மற்றுள்ள அவதாரங்களிற் காட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே, அது தன்னினும் சுவரீத செனர்பம்பண்ணி ஆப்ச்சிபர்தாம்பினால் உரலினிடை ஆப்புண்டிருந்த அபநாகத்தில் 'எத்திறம்! உரலினோடினைந்திருத் தேய்கிய எனிலே!' என்ற ஆறமாதம் மோதலித்திருந்தவாரதலால், அந்த அபநாகத்தை முன்னிட்டிக் கண்ணபிரானைக் கூறுகின்றார்.

தேவமற்றறியாதே ஆழ்வாரைப்பற்றின இவர் முதலடியிலே பகவத் விஷயத்தில் இறங்குவானேன்? அதிலும் என் அப்பன் என்று பாமோத்தேச்யதை தோற்றச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; ஆழ்வார் ஆழங்காற்பட்ட துறை என்பதுபற்றியும், ஆழ்வார் உகந்த விஷயத்தைப் பேசினால் அவர்க்கு முகமலர்த்தி உண்டாகுமென்பது பற்றியும் பேசுகிறார். மேலும் சாமபர்வதிக் பர்க்கு பகவத்விஷயம் ஸர்வாத்மார அதுத்தேய்யமுமன்று; தாமாகணாகாத்

பகவத்க்ஷயத்தைப் பற்றக்கடாதேயொழிய, தமது ஆசிரியர் உகந்தக்ஷயமென்று அவ்வழியாலே பற்றுவக விருத்தமன்று. மேலும் இப்பாட்டில் எம்பெருமானைவிட்டு ஆழ்வானைப்பற்றி மகிழ்வதனாறு கூறுகின்றதெயன்றி, பகவத்க்ஷயத்தைப் பற்றுவதாகக் கூறப்படவுமில்லை. முதலடியிலே எம்பெருமானைப் பேசியதனாலும், அதிலும் எம்பெருமானுக்கு இட்ட கிரோஷணங்களின் ஸ்வரூபஞ்சயத்தாலும் ஆபாதத : தேற்றக்கூடிய பங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரித்ததித்தனை.

என் அப்பனில்—என் அப்பனைவிட்டு என்றபடி. வடநாஸர் 'ஸ்யப்ஜோ பே பஞ்சமீ' என்பர் ; "வ்ருக்ஷாத்பர்ணம் பததி" என்றவிடத்து 'வ்ருக்ஷாத்' என்றபஞ்சமியானது 'வ்ருக்ஷம் விஹாய' என்ற ஸ்தாகத்திலேயாமென்று உதாஹாணமுங் காட்டுவர் ; அதுபோல் இங்குக்கொள்க.

கண்ணபிரான், வெண்ணெய் களவுசெய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருந்துகின்றனென்று விட்டிலுள்ள கபிறுகளைத் துண்டுதுண்டாக அறுத்து வைத்திடுவான் ; அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கபிறுவடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணபிரானைக் கட்டுவன் ; ஆனதுபற்றித் தாம்புக்குக் கண்ணி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கண் சிறு என்ற அடைமொழிகள் தாம்பின் சுற்றவசிலும் நீட்டளவிலுமுள்ள சிறுமைமைக்கறும் ; மெல்லிதாய்க் குறுகிய என்றபடி. இப்படிப்பட்ட தாம்பினால் கட்டும்போது, தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடி நிகச்சிந்தான அத் தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எனிதில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவனானும், தனது வெள்ளரில்லம் வெள்ளப்பயம் ஆரரித பாசதந்திரியம் முதலிய சிலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பாந்வரினையைத்தவிர்த்து மறுஷ்ய ஸஜாதீய ஞாக அஸதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங்களை விளக்கச்செய்து கொள்ளவேணுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்குப் போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச்சுருக்கி அமைத்துக்கொண்ட அந்புதம் கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்ற சொல் ஈயத்தாற் போதரும். "கட்டுண்ட" என்னுது கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்றது—தன்னைக் கட்டுவதற்குத் தானே இசைந்து போந்தமைமைய ரங்கு காட்டவற்றென்க.

இங்கு ஈஞ்ஜீயாருவிச்செயல்—"ஆரரிதர் கையாலே கட்டுண்ணுவிடில் ஸீலத்துக்குப் போராத. அராரரிதரைக் * கட்டாவிடில் ப்ரபாவத்துக்குப் போராத. ராஜாவானவன் எதிரிகளைக் கட்டிகாவக்கையும் பும்ஸ்த்வம் ; தன் மறவிவியின்னையில் பூமாலையாலே கட்டுண்டு கிடக்கையும் பும்ஸ்த்வம்."

பாம்புருடன் கர்மவரம்பரான உம்போலியைப்போற் பிறத்தவாறும், பரிபுண்டகி கவரீதம் முதலியவற்றை விஞம்பியவாறும், அவற்றை இடுவாரில்லாமல் களவுவழியிலே பெறுகையும், அவற்றைச் சடக்கென விழுங்கிவிட்டு

* ஸம்ஸாரபந்தத்தினே அழுத்தச்செய்யாவிடில் என்றபடி.

உ. எவ்வினாக்கவிற்றி.

மறைத்துக்கொள்ளமாட்டாமல் வாயது கையதாக அகப்பட்டுக்கொள்ளையும், இடக்கை வலக்கை யறியாதவர்கள் கையாலே கட்டுக்கையும், ஸம்ஸாரபந்தம் களைபெல்லாம் தவிர்க்கவல்லவனான தான் இந்த பந்தகத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ள மாட்டாதவனாகி ஏங்கியேங்கி அழுகையுமாகிற இவையெல்லாம் என்ன ஆச்சரியம்! என்பார் பெருமாயன் என்கிறார். இவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லை காண முடியுமாயினும் நீர்மைக்கு எல்லைகாண முடியாதென்ப.

[என் அப்பனில்.] நஞ்சிபருகை:—“கீழ் ஆசார்பருகி பரிக்குறீதமான அர்த்தமாகையாலே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் சொல்லிற்று; மேல் உத்தேர்ப்பு மான (ஆழ்வார்) விஷயத்தைச் சொல்லாதே அவனை என்னப்பனென்பானென்? என்னில்; தம்மை ஆழ்வார் அங்கீகரிக்கைக்காக எம்பெருமானோடு தமக்கொரு ஸம்பந்தம் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். ஒருருக்குப் போம்போது வழியிலை யிலே ‘நீரும் கிழலும் கன்றாயிருந்தது’ என்று ஒதுங்கினால் உத்தேர்ப்புமாத வேணுமோ?”

பகவத் விஷயத்தைவிட்டு ஆழ்வானாப்பற்ற வேண்டியதுமில்லை. ஆழ்வார்! என்று ஒருகால் வாயினுற்சொன்னாலும் போதும் என்பார் என்றக்கால் என் கிறார். அண்ணிக்கும்—தித்திக்கும் என்றபடி. ஆழ்வார்க்கு நிரந்தர பகவத் விஷயாபவத்தாலே பிறந்த ஆகந்தாதிசயமடங்கலும் இவர்க்கு ஆழ்வானா ஒருகால் சொன்னமாத்நிரத்திலே உண்டானபடி.

“அண்ணிக்கும் அமுதுதாம்” என்று இவர் சொன்னவுடனே, கருவிலே திருவிலாதார் சிலர் ‘எங்களுக்கு ஆழ்வார் ரவிக்ககில்கிலே’ என்ன; என் காலுக்கே என்கிறார்; முதலடியான பகவத்விஷயமுங்கூட ரவியாதிருக்கிற உங்களுக்கு, சர்மாவதியான ஆழ்வாரளவும் ரவிற்கும்படியான எனக்கு ரவிக் குமாரபோலே ரவிற்குமோ? என்கை. அன்றியே என் காலுக்கே என்றது— அநாதிகாலமாக விஷயாந்தரங்கள் ரவித்துக்கிடந்த என்னுடைய காலுக்கே இன்று ஆழ்வாரென்றால் ரவித்திருக்கும்படி என்னபார்க்கியம்! என நடுபடுகிற படியுமாம்.

எவ்வினாக்கவிற்றி இன்பமெய்தினேன் *
மேவினேன் அவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே *
தேவுமற்றழியேன் குருகூர்நம்பி *
பாவினின்னினை பாடித்தீர்வனே.

(உ)

எவ்வினா	காக்கினால்	மொன் அடி	அழகிய திருவடிகள்
கவித்தி	{ (ஆழ்வானா) மந்திரத்திரம் பண்ணி	மேவினேன்	ஆச்சரிக்கப்பெற்றேன்;
இன்பம்	{ ஆந்தத்தைப்பெற்றேன்; அம்வாழ்ந்தருடைய	மெய்ம்மையே	இது ஸத்தியமே;
எய்தினேன்		மற்று தேவ	{ (ஆழ்வானாயொழிய) வேறொரு தெய்வத்தை
அவன்		அறியேன்	அறியாமட்டேன்;

குருகர் கம்பி	{ திருவகரிக்கு சிர்வாழைகாண அவ்வாழ்வாருடைய	இன் இசை	இனிய இசையையே
		பாடி	பாடிக்கொண்டு
பாவின்	அருளிச்செயல்களின்	திரிவன்	திரியக்கடவேன்.

தம்முடைய மனோவாக்காயல்களென்ற மூன்று காரணங்களும் ஆழ்வாச்
விஷயத்திலேயே ஏகாத்மாத நடுபட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் இதின். நான்
என்னுடைய நாக்னைக்கொண்டு அப்பாத்தமான பகவத் விஷயத்திலே செலுத்
தாமல் ப்ராப்தசெவியான ஆழ்வானாத் துதிப்பதிலே செலுத்திப் பரமாத்ம
மடைத்தேன் ; என் தலை படைத்த பாயோஜனம் பெறும்படி தலையை ஆழ்வார்
திருவடிக்கிலே மடுத்தேன் ; இது ஸத்யம்.

தேவமற்றறியேன் என்பதனால் கொஞ்சின் காரியஞ் சொல்லுகிறார் ; சம்மாழ்
வனாரயொழிய வேறொருவனாத் தெய்வமாக தினைக்கமாட்டாது என்மனம் ;
சம்மாழ்வானையே பாதேவதைபாகக்கொண்டேன் என்கிறார். முதலடியிலே
சொன்ன நாவின் காரியத்தை மீண்டும் விசேஷித்துக் கூறுகிறார்—குருகர் கம்பி
இத்தியாதியால். எப்போதும் சம்மாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபத்தங்களையே இனிய
இசையுடன் பாடிக்கொண்டு திரிலேனையன்றி, அவ்வருளிச்செயலைத்தவிர்த்து
ஸந்த்யாவந்தா மந்தரத்தையும் இந்த நாக்னைஞல் உச்சரிக்கமாட்டேன் என்கிறார்
காகக்கொள்க.

இங்கே ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடும் ; அதாவது—“தேவமற்றறியேன்”
என்று இவர் எம்பெருமானை ஒதுக்கித் தள்ளுகிறபடியானால் அவ்வெம்பெரு
மானே தெய்வமென்று கொண்டாடுகிற அருளிச்செயல் மாத்திரம் இவர்க்கு
உபாதேவமாகலாமோ ? பகவத்விஷயத்தை உதறிவிட்டு ஆழ்வானையே பற்றின
விவர் அந்த ஆழ்வாருடைய பெருமையைப் பேசுவல்ல பிரபத்தத்தைப்பெயன்றோ
பாடிக்கொண்டு திரியவேணும்—என்று. இச்சங்கைக்கு முதற்பாட்டின்
உரைத்தொடக்கத்திலேயே ஸமாதானங் கூறப்பட்டுள்ளமை கான்க, சாமபர்வ
நிஷ்டர்ச்சு பகவத்விஷயம் ஸர்வாத்மர ஹேயமன்று ; தம் ஆசிரியர் உகந்த
விஷயமென்று அவ்வழியாலே பற்றுகை ஸ்வரூபாறுருபமென்றும் ஸ்வேச்சகை
யாலே பற்றுகை விருத்தமென்றும் இவ்வளவேயுள்ளது.

இங்கு, “குருகர்சம்பி பாவைப்பாடித்திரிவன்” என்னுமல், ‘பாவின் இன்
னிகை பாடித்திரிவன்’ என்றதற்கு வேண்டியாக நஞ்சியாருளிச் செய்யும்
படி:—ஐச்வர்யத்தை அவ்வாஸ்திரமென்று கழித்து, ஸ்திரமான ஆத்மப்ராப்
தியை அபுருஷார்த்தமென்று கழித்து. ஸ்திரமூமாய்ப் பரமபோக்யமுமான பக
வத் ப்ராப்தியை ப்ராப்யத்தில் பாதமாவதியென்று கழித்து, இதில் சாமாவதி
யான ஆழ்வானையும் உத்தேசியவென்றென்று கழித்து, அவரோடு ஸம்பந்தித்த
விஷயத்தையும் ரணாச்யமென்றென்று கழித்து, அத்தோடு ஸம்பந்தித்த
இசையே தமக்கு உத்தேச்யமென்கிறார். ‘தெய்வத்தண்ணர் தழாய்த்தாராபி
ணர் தழையாபிணம் தண்கொம்பதாபிணம்’ இவ்வாறும் நின்ற மன்னாபிணம்

கொண்டு விசயினே' இத்தியாதியிற்படியே பகவத்புலம்பந்தம் கழியக்கழிய நிறம் பெறுகிறபடி."

பாடித்திரிவனே என்ற சொல்பத்தால், ஆழ்வாரானுரிச்செயலைப் பாடவே தான் எனக்கு உடம்பில் வலிவு உண்டாகி ஈஞ்சரிக்கவல்லாக்தி உண்டாகிறது என்றுங்கருத்துத்தோன்றும். "ஈசாயஸேவைவ பண்ணித்திரிவானைப்போலே, இதுகாணும் இவர்க்கு தாசகமாய் இவரை ஈஞ்சரிக்கப் பண்ணுகிறது"

"நாவாயினுண்டே நமோநாரணுவென்று ஓவாதானக்கு ஞானையுண்டே" என்றும், "என் நாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்ககிலேன்" என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் பகவத்கூறு வந்துதியையே தமது காவக்குப் பயனாக நினைத்திருப்பர்; "அடியையடைந் துள்ளத்தேறி, நறியின்பத் திருவென்னம் யான் முழுகினன்" என்று பகவத்கூறுவாகாததாதையே தமக்குப் பேரின்பமாக நினைத்திருப்பர்; "கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குறைகழலே" என்று பகவத் பாதஸேவையையே தமது தலைக்குப் பேராக நினைத்திருப்பர்; "கண்ணல்லால் தெய்வமில்லை" என்று அவனையே தெய்வமாக நினைத்திருப்பர்; இந்த பாதிபத்திகளெல்லாம் மதாசனிகளுக்கு ஆழ்வார்திறத்திலே பாமென் பதை இப்பாட்டில் உப்த்தானாக.

நம்பின்கே யீடு:— "குருகூர்சம்பிபா' என்றது—கண்ணிதான் சிறுத்தாம் பென்னுதல்; திருவாய்மொழி என்னுதல். திருவாய்மொழிதன்னில் பலகாலும் 'குருகூர்ச்சடகோபன்' என்றாரிறே; அவ்வழியாலேயாப்த்துத் திருவாய்மொழி தன்னையும் இவர் ஆதரிப்பது."

மேய்மையே— 'ஆழ்வார் நீசஜாதியிற் பிறந்தவராதலால் அர்ச்சகையில் அவர் ஆதரிக்கத்தக்கவரேயன்றி விபவத்தில் ஆதரிக்கத்தக்கவரல்லர்; ["ஆழ்வாரை நன்குநோக்கிவ."] மாதா புத்திரானுக்கு நமஸ்காஸீயையாயினும் பதவிஷ்டை யாயிருக்குங்காலத்திலே அவள் எப்படி நமஸ்கரிக்கத்தகாதவனோ அப்படி தான் நீசஜாதியான ஆழ்வார்கள் விபவத்திலே அநாதாஸீயர்' என்று பிறந் தாம் தாமிடோபரிஷத்குத்ருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே அருளிச் செய்கிறபடியார். மதாசனிகள் பாதமனோத்தமாயிருந்துவைத்து, ஆழ்வாருடைய விபவதகையிலே அவர்க்கு நான் ஸகலவித பரிசுரையையும் செய்தேன் காண் என்று கையம்பண்ணிச் சொல்லுகின்றார் காண்பின்.

"நவிற்பின்பம்" என்று பெரும்பாலும் ஒதப்பட்டாலும் "நவிற்பியின் பம்" என்ற பிரசேச பாடத்தை ஆதரிப்பதே அழகு; கவிவிருத்தத்தால் அமைந்த இப்பிரபந்தம்—கோசைமுதலாகத் தொடங்கப்பட்ட பாட்டுகள் ஒற்றொழித் துப் பதினொருமுத்திக்கொண்ட அடியையுடையனவாகவும், நிரையசை முத லாகத் தொடங்கப்பட்ட பாட்டுக்கள் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டெழுத்துக் கள் கொண்ட அடியையுடையனவாகவும் அமைந்திருக்கும் முறைமைக்கிணங்க நவிற்பி என்றிருக்கவேணுமென்க. நவிற்பி என்றால் பத்தெழுத்தாய்விடு மன்றோ. 'நவிற்பி' என்ற பாடத்தில், நவில் பகுதி; 'நவிற்பி' என்ற பாடத் தில், நவிற்பி பகுதி; பொருள் ஒன்றே. (உ.)

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை *

கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்கான் *

பெரியவண்குருகர் கார்நம்பிக்காள்

உரியனாய் * அடியென்பெற்றநன்மையே.

(௩)

திரி
மந்தாகிலும் { (பகவத்கீழையத்தோடு
ஒட்டந்தாய்)
திரித்தேனாகிலும்

தேவ
பிரானுடை { நித்ய ஸ்ரீநிகரூக்குத்
தலைகொண்ட
எம்பெருமானுடைய

கரிய { (கீவமேகம்போற்)
கறுத்ததாய்

கோலம் அடியெதான

திரு உரு { பிராட்டியோடு உடைய
திவ்ய ரூபத்தை
கான் காண்பன் நான் ஸேவிப்பேன் ;

பெரிய { பெருமையையும்
வன் குருகர் { ஒத்தாய்முமுடைய
கார் நம்பிக்கு { ஆழ்வார்க்கு
உரிய ஆன் { அந்நாயக ஸேஷபூதனா
ஆய் { விருந்தவைத்த

அடியென் { அடியென் பெற்றபேறு
பெற்ற { இது காணீர்.
நன்மை

“தேவமற்றறியேன்” என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். இதில் தேவமற்று அஃ
வேன் என்கிறார். ஆழ்வார்பற்றின விஷயமென்று அவ்வழியாலே பற்றலா
கும் என்கிற பாவந்தாரார்த்தத்தை விளக்குகிறபடி. “கிட்டெடுத்தர் தங்கள்
தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்போல் அது காண்டீமே” என்றானிறே ஆண்டா
ளும். ஆணை நின்றமேலே எற கிளைப்பார் தாமச ஏறப்புக்கால் உதைபடுவர் ;
விரகநீர்த் பாகன் மூலமாக ஏறினால் அத் முறைமைபாகும் ; அப்படியே
பாப்த்து பகவத்கீழயப்பற்றும்.

“திரிதந்தாகிலும்” என்றதைத் “திரிதந்தேனாகிலும்” என்பதன் மரூஉ
மொழியாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. அன்றி, அந்நாயகமாய்கொண்டு
உரைத்தலுமொன்று. திரிதருதலாயது திரும்பிவருதலால், எம்பெருமானை
கிட்டு ஆழ்வாரளவும் போன நான் திரும்பி எம்பெருமானளவிலே வந்தாகிலும்
என்றும் திருவாய்மொழிப் பாவவகிட்டு இகைகளைகிட்டு ஆழ்வாரளவும்
கிட்டு ‘அவருகத்த விஷயம்’ என்று ப்ரதமபர்வத்திலே திரும்பிவந்தாகிலும்
என்றபடி.

“திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக் காண்பன்
கான்” என்றவாதே, சிலர் மதூரகவிகளையோக்கி “என்சொன்னீர்! என்
சொன்னீர்? கிட்டொழிந்த படுகுழியில் மீண்டும் கிழுந்தீரே” என்றுகூற,
பின்னடிகளால் அவர்கட்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார். தேவபிரானுருவை
நான் காண்பதானது என்னுடைய முபற்கி மூலமாக நேர்ந்ததாயில் எனக்கு
இது தீமைமேயாகும் ; ஆழ்வார் திருவடிகளிலே நான் அடியனாயிருந்துவைத்து
அவர் வழியாலே பெற்றதாகையால் இது நன்மைமேயாகும் என்றவாறு.

“தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருவைத் திரிதந்து நான் காண்ப
னாகிலும் (அது) பெரியவண்குருகர் கார்நம்பிக்கு அடியென் ஆளுரியனாய்ப்
பெற்ற நன்மைபாகுமேயன்றித் தீமைபாகாது” என்றமாம். ... (௪)

நன்மைமயால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் *
புன்மைமயாகக் கருதுவராதலில் *
அன்னையா யத்தனாய் என்னையாண்டிமே
தன்மைமயான் * சடகோப னென்றும்பியே.

(ச)

நன்மைமயால் மிக்க	{ நற்குணத்தால் மேன்மை பெற்றவர்களால்	அன்னையா ஆய்	மாதாவையும்
நான் மறை ஆளர்கள்	{ நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான வைதிகர்கள்	அத்தன் ஆய்	பிதாவையும்
(என்னை)	அடியேனை	என்னை ஆண்டிமே தன்மைமயான்	{ அடியேனைக் கைக்கொண்டருளு மியல்வினான
புன்மை ஆக கருதுவர் ஆதலில்	{ நேயகுணங்களை ஒரு வடிவமொண்டதென் நெண்ணி உபேகித் திருப்பொன்பதவே நேததுவாக	சடகோபன்	கம்மாப்டார்
		என் கம்பி	எனக்குத் தலைவர்.

முதற்பாட்டில் எம்பெருமானிடமிட ஆழ்வானாய்பெற்றிநதா கக்கறின நீர் 'ஆழ்வாருகத்தவிஷயம்' என்பதுபற்றி பகவத்விஷயத்தை விரும்புவா னேன்? ஆழ்வார் உகந்தால் நீரும் உகக்கவேனுமோ? என்று சிலர் கேட்க; ஸகல வைதிகர்களாலும் 'இது அபதார்த்தம்' என்று கைவிடப்பட்ட அடியேனை பாவொரு ஆழ்வார் விசேஷமாகக் கடாக்ஷித்தருளி னகலவித பந்துக்களும் செய்க்கடிய காரியத்தைத் தாமொருவராகவே அடியேன் திறத்துச் செய்தருளிப் பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கியருளினாரோ அய்யாழ்வார்களே எனக்குத் தலைவர்; அவர், உகந்தவிஷயத்தை நான் உகவா தொழிந்தேனாகில் ஆழ்வார் என்னை அங்கேகித்தருள்வதற்கு முன்பு நான் நின்றநிலைக்கும் இப்போதைய நிலைமைக்கும் என்ன வாகி உள்ளதாம்? என்ற கருத்துத்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார்.

[நன்மைமயால் மிக்க.] என்னை இவ்வுந்து கைவிட்டவர்கள் ஸாமாந்ய புரு ஷர்களல்ல; நன்மைமயால்மிக்க நான்மறையாளர்களாய்த்துக் கைவிட்டது; அதாவது—ஒருவனிடத்தில் சில குணங்களும் சில தேவஷங்களுங்கிடத்தால் தேவஷாம்பாங்களைத் தள்ளிக் கிடக்க குணபாகக்களையே நோக்கிக் கைக்கொள்ளு தல், ஸ்வல்ப குணமுயில்லாமல் தேவஷங்களை கூடு பூரித்துக்கிடத்தாலும் அக்குற்றங்களையே நற்றமாகக்கொண்டு கைக்கொள்ளுதலாகிற நன்மைநிற் திறத்தவர்களாய்; இவ்வளவு ஆத்மகுணபூர்த்தி உண்டாவதற்குடாக நான்கு வேதங்களிலும் வ்யாஸபதம் செதுத்த வல்லவர்களான பெரியோர்களுக்கும் தாமது நன்மைமயைக்கொண்டு என்னைக் கைக்கொள்ள முடியாதபடி மறையாபி யாய்க் கிடந்தேனென்னு பிவ்வளவையே காரணமாகக்கொண்டு ஆழ்வார் கடாக்ஷித்தருளினார் என்கை. "நன்மைமயால்மிக்க நான்மறையாளர்" என்ப

தற்குப் பொருந்தியவர் கூரத்தாழ்வான் ஒருவனே என்று நம்முதலிகள் அனைவரும் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்வர்களாம். கூரத்தாழ்வான் இகழ்ந்து கைவிடும்படியான ஐந்து உலகத்திலேயேயெனினும்; அப்படிப்பட்ட கூரத்தாழ்வானும் இம்மதாக்களிக்கவந்தால் விவக்கித் தன்னும்படியாக அத்தனை நேரபவந்துவாய்த் தாமிருந்ததாக கைசபாநுஸந்தாகம் பண்ணிக்கொள்ளுதிற்படி.

[புன்மைபாகக்கருதுவர்.] புன்மை என்பது பண்புப்பெயர் (தர்மம்); புல்லியன் என்பது பண்பி (தர்மி); புல்லியன் [-ஈது-தர்ம] என்று என்னைக் கருதுவர் என்னவேண்டியிருக்கப் 'புன்மையாகக் கருதுவர்' என்றது— புன்மை என்று வேறொரு ஆதேயவஸ்துவும் புல்லியன் என்று வேறொரு ஆதாரவஸ்துவும் கிடையாது; புன்மையே மதாக்களியாக ஒரு உருவை பெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றதென்று கருதுவர் என்பொருள் தோன்றுவதற்காம். இவ்விடத்தில் விவகிதமான புன்மை மேற்பாட்டில் விசதம்.

கருதுவர் = காலவமுலமதி; “கிராகிணு மிகவிணுத் தெளிகிணுயியன்பிணும், பிறழவும் பெறுமுக காலமுமேற்புழி” என்பது நன்னூல்.

ஆதலில் = அனைவரும் கைவிட்டதுதானே நேரதுவாக என்றபடி. ‘இனி இம்மதாக்களுக்கு காமவஸ்து ரக்ஷகரிக்கை’ என்று தம்முடைய க்ருபாமாத்ர ப்ரணர் நரசார்பதவத்தை வெளியிட்டிக்கொண்டு என்னை ஆண்டா கொண்டிருார். நான்வேறு போக்கடியற்று ‘ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்’ என்று அடைக்கலம் புருந்த பின்பு ஆழ்வார் என்னை ஆண்டருளினாராகில் அதற்கு நான் அவ்வளவாக உருக மாட்டேன்; என்னுடைய இனசவு இவ்வாதிருக்கவும் தாமே என்னுடைய புசு லறுதையைப் பார்த்துக் கைக்கொண்டருளின க்ருபாதிபாயம் என்னை உருக்கா வின்ற தென்கிறார்.

நெருப்புக்கு உஷ்ணம்பேரலவும் நீர்க்குச் சிதனம்பேரலவும் ஆழ்வார்க்கு இக்குணம் இயற்கைவானது என்னுள் கருத்துத்தோன்ற ‘ஆண்டிந் நன்மை யான்’ என்ற சொல்லுமுரு நோக்குமின். (ச)

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையும் *
நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலளம் *
செம்பொன்மாடத் திருக்குகுகூர்நம்பிக்கு
அன்பளம் * அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே. (16)

அடியேன் { இன்று ‘அடியேன்’
என்று சொல்லும்படி
திருத்தின) என்

முன் எளும் { (ஆழ்வாருடைய விஷய
ளாம் பெறுவதற்கு)
முன்பெல்லாம்

பிறர் அபலாருடைய
நல் பொருள் } கல்ல பொருள்களை
தன்னையும் }
நம்பினேன் ஆசைப்பட்டிக் கிடத்தேன்;
(பிறர்) மடவா } பிறருடைய கந்திர்த்தையும்
களையும் }

கம்பினேன்	அரும்பிப்போந்தேன் ;	திரு குருவர் { திருகணிக்குத் தலைவரான கம்பிக்கு { ஆழ்வார்க்கு
இன்று	இப்போதேவென்றால்	
செம் பொன்	{ செவ்விய பொன்னுற் சுணமந்த மடங்களை மடம் { உண்டாய்	அன்பன் ஆய் பத்தனாகப்பெற்று
		சுதிர்த்தேன் { சதிசாபுண்டியேனானேன் [சமத்தனாய்விட்டேன்.]

வந்துங்கள் உம்மைக் கைவிடுப்படி உம்பக்கல் என்னபுன்மைவிருந்த
தென்ன ; அநாதிகாலமாகப் பாத்தல்யாபஹாரமும் பாதாரபரிக்காஹமும் பண்
ணிப்போந்தேன் என்று முன்னிரண்டடிகளாற் கூறியபின்னர், 'இப்போது
எப்படியிருக்கிறீர்?' என்றுகேட்க, இப்போது ஆழ்வாருடைய அருளுக்கு
இலக்காகப்பெற்றுச் சதிரனாய்விட்டேன் என்கிறார் பின்னிரண்டடிகளால்.

முதலடிக்கு—அபலாருடைய பொருள்களைக் களவுசெய்தேன் என்று
ஸாமான்யமாகப் பொருளாகினும் நன்பொருள் என்ற ஸ்வாஸ்யத்தால் இங்கு
ஆத்மாபஹாரம் பொருளாகக்கூடவது. ஈசுவரனுக்கு பேஷபூதமான விலகலான
ஆதமவஸ்துவை பென்னுடையதாக அபிமாதித்திருக்கையாகிற ஆத்மாபஹாரக்
களவைச் செய்துபோந்தேன்என்கை. "பொந்யுலாஸஹாரா தாதக்யுலாப்யாதி
வடியுதென்கெததததத தவாவவ்வொரொணா தாவவாவிணா—யோந்யதா
ஸந்தமாத்மாநம ந்யதா ப்ரதிபந்யதே மிம்தேந நக்குதம் பாபம் சோனோணத்
மாபஹாரினா" என்றதை இங்கு அதுவந்திக்க.

"உதரீவாராஷஹந்யூ—உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" என்கிற ப்ர
மாணச்சாஸையாலே எம்பெருமானைப் பிறர் என்கிறது. இப்படி ஆத்மாபஹா
ரம் பண்ணினானாகையால் அதற்குப் பலமான விஷய ப்ராவண்பப் படுகுழி
யிலே விழுந்தேனென்கிறார் இரண்டாமடியில்; பகலத் பாகவதவிஷயத்திலே
வைக்கவேண்டிய மஹா விபாவாஸத்தை மின்னிரைட் மடவார்க்கிறத்திலேவைத்தே
னென்கிறார்.

கம்பிள்ளை எடு:—"தத்பாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதவன் விரகும் வைக்கோ
ளும் களவுகாண அஞ்சுமோ? ஈசுவரன் 'என்னுடையது' என்று அபிமாதித்
திருந்த (ஆத்ம). வஸ்துவை அபஹரித்தவன், ஸாமான்யர் 'என்னது' என்று
அபிமாதித்திருக்கும் * வஸ்துவை அபஹரிக்கச் சொல்லவேணுமோ?"

கம்புதல்—விரும்புதல்; "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே."

இப்படியிருந்த நீர் ஆழ்வார்காக்கிட்டினபடி என்னனே? என்று கேட்க;
மடவார்களை ஆராதிப்பதற்காகப் பொருள்தேடித் கொள்ளையடிப்பதற்கு இடம்
பார்த்துத் திரியாநிற்கையில் அச்செம்பொன் மடத்தைக் களவுகாணப்
போனென்; அங்கே வைத்தமாதிரிவைக்கண்டு அகப்பட்டேனென்கிறார்;
இவர்க்கு வைத்தமாதிரி ஆழ்வாரோபாயம்.

சுதிர்த்தேன்—க்குதக்குதயானேன் என்றபடி. சதா என்ற வடசொல்
சுதிர் எனத்திரிந்து அது அடியாகப்பெறந்த வினைமுற்ற இது. (கு)

உ பார்த்தீகளை என்றபடி.

இன்றுதோட்டேழுமையுமெம்பிரான் *

ரின்றுதன்புகழேத்தவருளிஞன் *

குன்றமாடத் திருக்குகுகார்மம்பி *

என்றுமென்னை யிகழ்விலன்காண்மினே.

(க)

இன்று தோட்டும்	இன்றுமுதலாக	குன்றம் மாடம்	{ மலைபோன்ற மாடங்களை யுடைய
எழுமையும்	மேலுள்ளகாலமெல்லாம்	திரு குகுகார் மம்பி	{ திருகளிக்குத் தலைவரான அவ்வாழ்வார்
ரின்று	{ (கான்) அப்பவவாயம் தலைக்கப்பெற்று	என்றம்	(இனி) எக்காவத்திலும்
தன் புகழ்	{ தம்முடைய (ஆழ்வாருடைய) திருப்புகழ்களை	என்னை	என் விஷயத்தில்
எத்த	ததிக்கும்படி	இகழ்வு இன்ன	{ அகமதாமுடையவராக இருக்கமாட்டார்;
எம்பிரான் அருளிஞன்	{ எம்மவாயியான ஆழ்வார் க்ருபைபண்ணினார்;	காண்மின்	{ (இதனை அதபவத்தில்) கண்டுகொள்ளுங்கள்.

“சதிர்த்தேனின்றே” என்று பரமாதந்தமாக அருளிச்செய்த மதாக்கி
களை நோக்கி: “சதிர்த்தபடி என்?” என்று கேட்க, இன்றுமுதலாக இனி
மேலுள்ள காலமெல்லாம் ஆழ்வாருடைய தீவ்பருணங்களைப்பே நான் பாடித்
திரியும்படி அவ்வாழ்வாரால் க்ருபை பண்ணப்பெற்றதென்; இவ்வளவேயுமன்றி,
ஒருகால் நான் ஆழ்வாரை இகழ்ந்தாலும் அவர் என்னை இகழமாட்டாரென்
னும்படி அவ்வளவு பரமக்ருபைக்குப் பரத்திரமாயினேனே! இதற்கு மேற்
பட்ட சதிர் உலகத்திலுண்டோ? என்கிறார்.

பகவத்கிஷ்யத்தை ஆராயிப்பது ஒருகாலமும், பலன் கைகுவெறுவேறொரு
காலமும் இருக்கும்; அதுபோலன்றியே ஆழ்வாரை ஆராயித்த இன்றுமுத
லாகவே எனக்குப் பலன் கைகடித்தாக் காண்மின் என்பார் இன்றுதோட்டே
என்கிறார். எழுமையும்-எழு ஜம்மங்களிலும் என்றது உபஎக்சுணமாய் மேலுள்ள
காலமெல்லாம் என்றபடி. இகழ்விலன்-இனி நான் வேறொருவரைத் தேடி
ஒழிப்படி என்னை இனி எக்காவத்தும் ஆழ்வார் கையிடமாட்டார் என்னக
காண்மினே-இது பரத்யகஷமாகக் காணக்கூடியதாக இருக்க ஆழ்வார் பெருமைபை
நான் சொல்லக் கேட்காத மிணகயன்றோ? (க)

கண்ணுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான் *

பண்ணைவல்லினை பாற்றியருளிஞன் *

எண்டிசையுமறியவியம்புகேன் *

ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே.

(எ)

பிரான்	புறமோபகாரகராய்	பாற்றி அருளினான்	உருமாய்த் தயோம்படி பறக்கடித்தருளினான்; (ஆதலால்)
காரி மாறன்	{ பொற்காரியார் திருக் குமாரசாண கம்மாழ்வார்	ஒன் தமிழ் கடகோபன் அருளியே	{ அழியை தமிழ்ச்சுவைக்கு ஆசாமான அவ்வழிவா குடைய க்ருணமையே
என்னை	{ (தமது பெருமையை அறிவாத) என்னை		
காந்தி	தூடகித்த	என் திசையும் அறிய	எட்டுத்திசிலுள்ளவர்களும் அறியும்படி
கொண்டி	கைக்கொண்டி	இயம்புகேன்	சொல்லக்கூடுவன்.
பண்டை வல்வினை	{ அறாதிவாய்ப் பிரபலமா விக்ரந்த பாவகளை		

கீழ்ப்பாட்டில் “தன்புகழேழ்த்தவருளினான்” என்றவிடத்துக் கடறிய புற மேத்துகையாவது இதுதான் என்ற இப்பாட்டில் வெளிபடுகிறார்: ஆழ்வார் திருவாய்மொழி பாடவல்லவர், எம்பெருமானையும் வசப்படுத்தவல்லவர் இத் பாதிவாசவுள்ள அவருடைய புகழ்களை நான் ஏத்துகிறேனல்லவன்; பாவகளை உட்பூரித்துக்கிடந்த அடியேனைப் பாடியரிசுத்தனாகக் கூட்டுகொண்ட பெருமை யாதொன்றுண்டு. இதற்குமேல் வேறொருபெருமை ஆழ்வார்க்கு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை, அந்தப் பெருமையை நானென்குமறிப்பப் பறைபடிக் கின்றேனென்கிறார்.

கண்டுகோண்டே என்றவிடத்தின் கொண்டு என்பது துணைவினையன்று; கண்டு என்றும் கொண்டு என்றும் இரண்டும் தனித்தனி வினையெச்சங்கள். என்னைக் கடாசுரித்து, என்னுடைய துர்க்கதியை பற்றாசாக என்னை அங்கேகரித் தருளி என்றபடி. “இருந்தான் கண்டுகோண்டே எனதேழை நெஞ்சாரும்” என்ற ஆழ்வார் பகவத்கிஷயத்திலே அதுவைத்தித்தவாற்றை இவர் ஆழ்வார்கிஷ யத்திலே அதுவைத்திக்கிறார்.

காரி மாறன்—ஆழ்வாருடைய திருத்தகப்பனார்க்குப் பொற்காரியார் என்ற திருநாமம். ஆழ்வார் உலகாடைக்கு மாறாவிருந்ததான் மாறன் எனத்திருநாமம் பெற்றார். மாறன் பிரான், மாறப்பிரான்; “ஓர விகாரமே முயர்ந்தினை” (கன்னுல்).

பண்டை வல்வினையாவது—பகவச்சேஷத்வத்துக்கு எல்லாநிலம் பாகவத ரோஷத்வமென்று அறியப்பெருமை. பாகவதவிஷயத்தை விலக்கிப் பகவா னளவிலே பண்ணும் பக்தியைப் பாரமென்றிறே நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்வது. “வாரதெததததததவ: பாதேத நதததத” என்றவிடத்து அநக: என்பதற்கு விபாக்கியானம் ஸேவிக்க.

பாற்றி—பாறச்செய்து; பாறுதல் உருமாய்தொழிதல்: பாறு என்ற வினைப்பகுதியைப்பாப் பிறந்து நேவினையில்வந்த வினையெச்சம்.

அறியலியம்புகேன்—“அறியச்சொன்னவாயிரம்” என்று-ஆழ்வார் உலக மறிபத் திருவாய்மொழி சொன்னாப்போலே நான் உலகமறிப அவாது அருளைச் சொல்லுகிறேனென்கிறார். “தமிழ்ச்சடகோபன்” என்றது தமிழையே திருபா மர்வையுடைய ஆழ்வார் என்றபடி.

அருள்கொண்டாமேடியவரின்புற *
 அருளிணுவ்வருமறையின்பொருள் *
 அருள்கொண்டாயிற்றமிழ்பாடினான் *
 அருள்கண்டிவ்வுலகினிவ்மிக்கதே.

அருள் கொண்டாயும்	{ பகவத் திருவபையக் கொண்டாடுகின்ற	இன் தமிழ்	{ இனிய தமிழ்ப்பாணையிலே அமைந்த
அடியவார்	பத்தர்கள்	ஆயிரம்	திருவாய்மொழியாயிரத்தை
இன்புற	ஆர்த்திக்கும்படி	பாடினான்	{ பாடினவருமான ஆழ்வாருடைய
அ அரு மறை யின் பொருள்	{ அந்த அருமையான வேதத் தின் உட்பொருள்களை	அருள் கண்டார்	{ கருபை ஒன் துமாத்திர மன்றோ
அருளிணுவ்	அருளிச்செய்தவரையும்	இ உலகினிவ்	இந்த லோகத்திலே
அருள் கொண்டு	{ பாமக்குவையாலே	மிக்கதே	அநிசயத்திருக்கிறது.

எம்பெருமானது அருளைக்காட்டினதும் ஆழ்வாருளே சிறியதென்கிறார். “கலைகளும் வேதமும் நீதிதானும் கற்பமுஞ் சொற்பொருள்தானும் மற்றை நிலைகளும் வர்ணவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலான செய்தான்” என்றபடி ஸகல வேதவேதாங்க தூங்கியும் ப்ரணாதித்தருளின எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு மேற்பட உலகில் வேறொரு க்ருபையுண்டோ? என்று அந்த பகவத் க்ருபையிலேயே ஈடுபட்டிருந்த பாகவதர்கள், ஆழ்வார் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தபின்னர் “ஹா! ஹா!! இவ்வளவு இனிமைமான திவ்யப்ரபந்தம் போன்ற ஒரு தூணையும் இதுவரை ஈச்வரன் கமக்கு உபகரிக்கவில்லை; இன்றள வும் ஈச்வரனுக்கு மேற்பட்ட க்ருபாரு யாருயினிவென்று நாம் மயங்கிக் கிடந் தோம்; * பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரமாயிரத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருஅருளுக்கு சிகரண அருளும் இனி உலகினுண்டோ? என்று விபந்து மகிழ்ந்தனராம்; அதனை யருளிச்செய்திருர்-இங்கு முதலடியில்.

திருவாய்மொழியில், “என்னுதனகனென்னும் கன்முனிவரின்பச் தலைச் சிறப்பப், பண்ணார்பாடலின் கவிகள் யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி” என்ற விடத்து அருளிச்செய்யும் அர்த்த விசேஷத்தை இங்கு அநஸந்திக்க; அதாவது-திருவாய்மொழி அவதரிப்பதற்கு முன்பு முனிவர்களினவரும் என்ன நினைத்திருந்தார்களென்றால்; எம்பெருமானுக்கு அபரிச்சித்தமான ஸ்வரூப ரூபருண விபூதிகன் இருக்கின்றன; இவற்றையெல்லாம் உன்னி வர்ணிப்ப தாகத் தொடங்கின வேதங்கள் வர்ணிக்கமுடியாமல் “யதொவாவொ நிவத-உ ணை-யதோ வசோ நிவர்த்தந்தே” என்னும்படி பின்வரக்கிடந்தன; அக் ருறைநீர் அந்த பகவத்விபூதிகளை அதிவிசதமாக வர்ணிக்கவல்ல ஒரு ப்ரபந்தம் அவதரிக்கவேண்டும்; அத்தகைய ப்ரபந்தத்தை எம்பெருமான் எந்த மஹாது பாவனாக்கொண்டு அவதரிப்பிக்கப்போகிறானோ’ என்று சிந்தித்திருந்தார்கள்;

திருவாய்மொழி அவதரித்தவுடனே அவர்கள் மீண்டும் கிணத்தென்னவென்றால் 'ஐயோ! எம்பெருமானுக்கு இன்னஞ் சில குணங்களும், இன்னஞ் சில விபூதிகளும், இன்னஞ் சில அவதாரங்களும் இல்லாமற்போயிற்றே!' என்று வருந்தினார்கள்.

[அருளினான் அவ்வருமறையின் பொருள்.] வேதார்த்தங்களை ஆழ்வார் அருளிக்கொடுத்தாரென்றால், 'வேதத்தை மொழி பெயர்த்தாரா? அல்லது தூக்குத் தொங்கியாக வேத தாற்பரியங்களை எடுத்துரைத்தாரா?' என்று விசற்பித்துக் கொண்டு வேதத்தில் ஒரு பஞ்சாதிபியுடைய அர்த்தமும் திருவாய்மொழியின் ஒரு பாட்டிலும் ஆறுபூர்வியாகக் காணப்படாமலால் மொழிபெயர்த்தாரென்ன முடியாது; இனி, தாற்பரியமுரைத்தாரென்னில்; அதுவும் பொருந்தாது; எங்குளையெனில்; வேதம் கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இரண்டுபேராக வகுக்கப்பட்டுள்ளது; அவற்றுள் கர்மகாண்டத்தின் தாற்பரியம் ஒரு பாட்டிலும் காணமுடியாது; ப்ரஹ்மகாண்டத்தின் தாற்பரியமும் உபநிஷத்துகளிற் சொல்லுகிற பத்ததி வேறு; திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற வழி வேறு; அதற்கும் இதற்கும் பாடொரு ஸம்பந்தமுமில்லை; ஆதலால் 'வேதக் தமிழ் செய்தாரென்கை எவ்விதத்திலும் கூடாது' என்று சில பாமாசுமறுத்துக்கூறுவர்; இதைப்பற்றி காம் "தீராவிட வேத ரஹஸ்ய ஸர்வஸ்வம்" என்றும் கார்த்தத்திலே பாக்கக் சொல்லியிருக்கிறோம் இங்கே கருங்கக் சொல்லுகிறோம். வேதக் தமிழ் செய்தார் என்பதற்கு வேதத்தின் தாற்பரியங்களை ஐயத்திரிபற அழகாக விளக்கிக்காட்டினார் என்பது கருத்தாம். வேதத்தின் உண்மைப் பொருளறியாதார் பலர் "தொகுவுகெவி உவலா ஸ்ரூஷ்ணவணி—தத்தால கேபி சபலாக் சலபிபவந்தி" என்றபடி வேதவாக்கியங்களுக்கு அபார்த்தங்கள் பண்ணி, 'பாபஞ்சமே முழுப்பொய்' என்பதும் 'சச்வரனே கிடையாது' என்பதும், 'சச்வரன் மாயாதிரோழித ஸ்வஸ்வரூபனாய்த் தானே ஸம்ஸரிக் கிறான்' என்பதும், 'மூலப் பாக்குத்பாதினே ஐதக்காரணம்' என்பதும், 'தேவ தார்த்தங்களே பாதைதம்' என்பதும், 'சூமந்நாராயணனுக்கு குணமில்லை; கிக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை' என்பதுமாய் இப்படி வேதங்களை ரஸாபாஸப் படுத்தி அகிஷ்ணுவிட்டபடியால் அந்த வேதங்களின் உண்மைப் பொருளைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டவல்ல திருவாய்மொழியும் அதற்கு அங்கே பாங்கங்களான மற்றமுள்ள திவ்யப் பாபந்தங்களும் வேதாஹஸ்யமாகவும் வேதோபபஞ்சமும் ஹணமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. சூதேகிகளும் "பொய்கை முனி.....மண்ணையர்கோன் என்றிவர்கள் மகிழ்ந்து பாடும், செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாக்தெனிய வோதித் தெனியாத மறைநிலங்கள் தெனியின் ரோமே" என்ற பாட்டால் இக்கருத்தை விளக்கியருளினார். "பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்" என்பது ஆசார்யதற்கு தயம். அழகியமணவாளஜீயர் அருளிக்கொடுத்த ஐக்கண்டப் கார்த்தமும் நோக்கத்தக்கது. நிற்க.

அருளிஞன் என்பதும், பாடிஞன் என்பதும்-வினையாலனையும் பெயர்கள் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையும்

இவ்வுலகினில் என்பதை ஏழாம் வேற்றுமைபாகக் கொள்வதிலும் ஐந்தாம் வேற்றுமைபாகக் கொண்டு, ஆழ்வாருடைய அருள் இந்த லோகத்திற் காட்டி, தாம் பெரிது என்றாசைப்பதும் ஒக்கும்.

“பெரிதுபெரிது புலனம்பெரிது

புலனமோ நான்முகன் செய்தபடைப்பு
நான்முகன் கரியமாலுந்தியில் வக்தோன்
கரியமா லலைகடலிடையில் நுயில்லோன்
அலைகடல் குறுமுனி கையிலடக்கம்
குறுமுனியோவெனிற் கலசப்பிறலியோன்
கலசமோ புலிதனிற் கண்டதோர் சிறுமண்
புலியோஅரவினுக் கொகுதலைப்பாரம்
அரவோ உமையவள் சிறுவிரல்மோதிரம்
உமையோ சிவபிரான் பாகத்தொடுக்கம்
சிவனோ திருமால் திருவடியோடுக்கம்
திருமால் தொண்டர்த முள்ளத்தொடுக்கம்
தொண்டருட் பெரியோர் தூயசடகோபர்
சடகோபரஞ் சகத்தினும் பெரிதே.”

என்றார் ஒரு பாகவத கவிவார்.

அன்றி, இவ்வுலகிலே என்று ஏழாம் வேற்றுமைபாகவே கொண்டு, “அருள் கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கதே” என்ற சொல்வமைப்பு நபத்திற்கேற்ப ‘பாசரம் மிக்கது பாம்பதத்திலே, அருள் மிக்கது இவ்வுலகத்திலே’ என்றாசைப்பதும் சிறக்கும். அதாவது-“கேட்டாரார் வரனவர்கள் செலிக்கினிய செஞ்சொல்லே” என்றபடி-திருவாய்மொழியை கித்யனாரிகள் விசேஷமாக ஆதரிப்பதனால் திருவாய்மொழியின் பெருமை பாம்பதத்தில் ஓங்குகின்றது; அத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்ததற் குறுப்பான ஆழ்வாருடைய அருள் மாத்திரமே இவ்வுலகில் நிலாவுகின்றது என்றபடி.

... (அ)

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் *
நிற்கப்பாடியென் கெடுகளிறுத்தினான் *
தக்கச்சீர்ச்சடகோப னென்றம்பிக்கு * ஆட்
புக்ககாதலடிமைப் பயனன்றே.

(க)

யிச்ச	{ திறந்த வைதிகர்களால்	தச்ச-சி	{ தருங்குயான குணத்தின்
வேதியர்	{ ஒதப்படுகின்ற		{ புண்டயாராய்
வேதத்தின்	{ வேதத்தினுடைய	சடகோபன்	{ சடகோபனென்ற திரு
உள் பொருள்	உள்ளுறை பொருளானது		{ னமத்தை புண்டயாராய்
விச்ச	விசை விற்கும்படி.	என் கம்பிக்கு	{ (அந்த) ஆழ்வார்
			{ விஷயத்திலே
பாடி	{ (திருவாய்மொழியைப்)	ஆன்புக்க	{ அடிமை செய்வதற்கு
	{ பாடி		{ உறுப்பான
என் கொஞ்சன்	{ என்னுடைய	காதல்	ஆசையானது
	{ நிகருதயத்திலே	அன்றே	அந்த ஸுணத்திலேயே
கிறத்தினான்.	{ (அந்த வேதார்த்தத்தின் அங்	அடிமைப்	{ (ஆழ்வார் திருவடிகளில்)
	{ வது திருவாய்மொழியை)	பயன்	{ கைகளியம்
	{ ஸூப்ரதிக்ஷிபுதமாகி		{ செய்வதைபே
	{ யருவினார் (ஆழ்வார்);		{ பயனாகவுடைத்தாய்த்து.

கருங்கல்லித் துணைத்துக் குழிபாக்கி அதிலே நீலாத் தேக்குவரணாபுர
போலே அதிமந்தமான் என் கொஞ்சிலே வேதார்த கிழும்பொருள்கள்க்கிணு
பதியும்படி திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் திறத்தினான் ஆழ்
செய்ய வேணுமென்று நான் ஆசைப்பட்டது அந்த ஸுணத்திலேயே பல
பர்வவணாயிபாயிற்று! என்று தாம் பெற்ற பெற்றின் பெருமைபைப் புகழ்
கிறார். ஆழ்வார் பகவத் விஷயத்திலே ஆழங்காற்பட்டு “இனியாமுறானம்”
என்று பார்த்தித்தவுடனே அவர்க்கு அவ்வபேஷிதம் தலைக்கட்டவில்லை;
நெடுகன் கழித்தே “உற்றேனுசந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்”
என்றும் “அனாவந்து வீடுபெற்ற” என்றும் சொல்லும்படி மனோராதவரித்தி
யில் விளம்பமாயிற்று; இம்மதாகவிகளுக்கே அப்படியில்லை. இவர் ஆழ்வார்
திருவடிகளில் சேஷபூதராகப்பெற்ற ஸுணமும், இவ்வாழ்வார்க்கே சித்பகைந்
கரிபம் பண்ணவேணுமென்று மனோரதித்தஸுணமும் அந்த மனோரதம் நடைப
பெற்று சித்பகைக்கரிபம் வாய்த்தஸுணமும் ஆகிய இம்முன்று ஸுணமும்
ஒரேஸுணமாப்த்து இவர்க்கு: இடையிற் கிறிது விளம்பமும் இல்லை என்று
மிதனும், பகவத் பராவண்பத்திற்காட்டில் பகவத பராவண்பத்திற்குள்ள
ஏற்றம் சொல்லிற்றாயிற்று. “கோனரினப வேறுக வேத்தியிருப்பாரை வெல்
லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்” என்றார் திருமழிகைப்பிரானும்.

யிச்ச என்ற அடைமொழி வேதத்துக்குமரகலாம், வேதியர்க்குமரகலாம்.
வேதத்துக்கு ஆகும்போது “சுடர்யிரு சுருதியுள்” என்றபடி பரமரணங்களில்
தலைநின்ற வேதம் என்றபடி வேதியர்க்கு ஆகும்போது, அப்பச்சுருதரன்றிக்கே
பற்றுச்சுருதராய் வேதத்தை வஞ்சிக்ககிர்லாத பரமமகாந்திகள் என்றபடி.

வேதியர் வேதம் என்றது-வைதிகர்களால் ஒதப்பட்டு அதுவே காரணமாக
சாகாபேதங்களையும் காடகம் காண்வம் தைத்திரியம் இதுவாதி நாம பேதங்களை
யும் அடைந்த வேதமென்றபடி. வேதியர்களுடைய வேதம் என்று ஆறாம்
வேற்றுமைத்தொகை: “ஒதுவாரோத்தெல்லாம்” என்ற திருவாய்மொழிப்

பாசாத்திற் போல. 'ஐப்பொருள்' என்று பிரித்து, வேதத்தின் ஸுஷ்ருமமான பொருள் என்றுமுரைப்ப.

"வேதத்தினுட் பொருள்நிற்கப்பாடி" என்பதற்குப் பரமஸ்மாசு ஓர்த்த முண்டு. அதாவது "வேதப்பொருளே! என் வேங்கடவா!!" என்றபடி. வேதத்தினுட்பொருள்-ஸுஷ்ருத ஸர்வேச்வரன்; அவன் நிற்கப்பாடி என்றது சிவகுதர்க்கிகள் மறைகுழைச் சாதுசனங்களடங்க நடுங்கத் தருக்கச் செருக் காலே எம்பெருமானுடைய பாத்வத்தை இவ்வி செய்தவளவிலே, எம்பெருமான் அதுகண்டு "நாஹம் நாஹம் நாஹம்" என்றாற்போலே 'நான் பாதத்வமல் லேன்' என்று பிரகாசித்து ஓடப்புக; ஆழ்வார் * ஒன்றுந் தேவாகிற மாலட் டியையிட்டு அவ்வெம்பெருமானுடைய மத்தகஜத்தை ஓடவெட்டாதே நிறு விதுத்திப் பாத்வஸ்தாபகம் பண்ணினமைபைக் கூறியவாறு. இக்கருத்து ஆழ்வா ருடைய "பாங்குசன்" என்ற திருநாமத்திலும் தோற்றம்; பர-பாமபுருஷ னுக்கு, அங்குசன்-மாலட்டி போன்றவன். "வலக்கையாழி விடக்கைச் சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை, மலக்கு நாவுடையேற்கு" என்ற திருவாய்மொழி யிலும் இக்கருத்து உறையுமாறு காண்க.

சூட்டிக்காதல்-புக்க என்னும் பெயரெச்சம் காரியப்பொருளதாய், ஆன் புருஷதற்குக் காரணமான காதல் என்றதாம்; 'கோய்தீர்த்த மருந்து' 'கின்றிக் கானும் அவா' என்ற விடகைகிற்போல.

அடிமைப்பயன் என்றது - அடிமைபையப்பயனாக வுடையதென்று பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை. அன்றே என்றது - "அன்றெனக்கினவி ஆமெனத்தருமே" என்றபடி ஆம் என்னும்பொருளதாக உரைத்தலுமொன்று.

ஆழ்வார்திறத்தில் சேஷத்வம் முற்படக் காதலை [கைக்கர்ய ருசியை] வினைத்து உடனே கைக்கர்யரூப புருஷார்த்த வரித்தியில் முட்டிவிடும் என்பது நான்காமடிக்குத் தேர்ந்த பொருள். (உ)

பயனன்றிலும் பாங்கலராவிலும் *

செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் *

சுயிர்நின்றால்பொழில்குழ் குதுகலநம்பி *

முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே. (ம)

பயன் அன்ற ஆகிலும்	{ (பிறர் திருத்தவதால்) நலக்கொரு பயனில் வாமற் போனாலும்	செயல் தமது அறுஷ்டாங்கத்தாலே என்றால் திருத்தி	{ என்னுடிக் கிழித்து
பாங்கு அன்ற ஆகிலும்	{ (அவர்கன் திருத்தவைக்குப்) பாங்காக அமைவாமற் போனாலும்	பணி கொள்வான்	{ (அவர்களை) ஆட்கொள்வதற்காக

† திருவாய்மொழி காணப்படத்தில் "ஒன்றுத்தேவும்" என்ற திருவாய்மொழி பாடல் ஸ்வபகமாதல் அதிக.

குயில் பின்று ஆல் பொழில் குழ் குருகர்	{ குயில்களானவைய பின்று ஆசுவாஸஞ் செய்பப் பெற்ற சேவகையாளே குழைபட்ட திருக்கரையிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)	உந்தன் தேவர்குடைய மொய் சமுற்கு சிறந்த திருவடிகளில் அன்பையே { அன்பு உண்டாவதைத் குறித்தே
நம்பி	ஆழ்வாரே	முயல் கின்றேன் } முயற்சி செய்கின்றேன்.

ஆசார்யர்கள், அதுவருத்தி ப்ராணநாசார்யரென்றும் க்ருபாமாத்ர ப்ராணநாசார்யரென்றும் இருவரைப்பெயர். கிஷ்யன் பலகாலும் அதுவர்த்தித்தான் பின்பு அருள்புரிந்து அந்த சிஷ்யனை அதுக்காணிப்பவர்கள் அதுவருத்தி ப்ராணநாசார்யர் எனப்பெயர்; திருக்கோட்டியூர் நம்பி போல்வார். எம்பெருமானார், கோயிலுக்கும் திருக்கோட்டியூர்க்கும் பதினெட்டு தடவை நடத்து வருந் தின்பின்புதானே திருக்கோட்டியூர்நம்பி ப்ராணநாசார்யருளினார். அங்ஙனன்றியே, ஒருவன் அதுவர்த்தியாகிவரும் அதற்குமேல் கிழகனுமா கிருந்தாலும் முயல்க கடுப்பானே தனையிலே பிச்சுவாசாப்போலே அவனை அதுக்காணிப்பதைத் தம் பேராக நினைத்துத் தாங்களே அவனைப்பலகாலும் அதுவர்த்தித்துத் திருத்திப் பணிசெய்துமாசிரியர் க்ருபாமாத்ர ப்ராணநாசார்யர் எனப்பெயர்; எம்பெருமானார், பட்டர், நம்பிள்ளை போல்வார். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யதவயூர்த்தியை மதுராகளிகள் நம்மாழ்வார் திறத்திலே ஸ்வதுபவத்தாற் கண்டறிந்தவராதலால் அக்குணத்திலே நடுபட்டுப் பேசுகிறார். “தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடி. பணிர்தலர்க்குமே இவையுள்ளது” [ஆசார்யஸ்மருதபம் - ௩-வது ப்ரகாரணம்.] என்ற ஸ்ரீவைத்தியின் பொருள் இங்கு அதுவர்த்திக்கத் தக்கது. [தாய்—லீலை; மகன்—ப்ராணநாசார்யன்; தம்பி—கிபிஷணன்; இவர்—நம்மாழ்வார்; இவரடிபணித்தவர்—எம்பெருமானார்.]

உலகத்திலே ஸமாஸ்யமாக ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒருதனி செய்வது ஒரு கைம்மாறுபெறக் கருதியேயாம்; ஆழ்வார் தம்முடைய அதுக்காணித்தாக்கு ஒரு வனை இலக்காக்குவது அங்கன் ஒரு பயனைக் கருதியன்று; கருதினாலும் அவனான் ஒருபயனும் பெறுவிக்கவும் முடியாது. அப்படிப்பட்ட கிஷ்யல ஜக்துவை யாய்த்து ஆழ்வார் அதுக்காணிப்பது என்கிற அர்த்தம் பயனன்னுதிலும் என்ப தில் அடங்கியுள்ளது. பாங்கலராகிலும் என்றது - அநதிகாரிகளாகிலும் என்ற படி. பழுதே பஸபடனும் போக்கித்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதற் கென்றே திருவவதரித்த ஆழ்வார் இந்த வணக்கமுடி. ஸம்ஸாரிகளோடு மாறத்துக்கொள்ள இருப்பது “ஆரணுமாதானஞ் செய்ப, அகவிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே?” [பெரிய திருவந்தாதி.] என்று வெறுத்துக் கைவாங்கினாலும் பின்னையும் அவர்களை விடமாட்டாதே “சொன்னால் கிரோத” மித்யாதிகளாலே பல்லாயிரமுறை உபதேசித்துத் திருத்தப்பார்த்தது இவரு டைய க்ருபாமாத்ர ப்ராணநாசார்யதவத்தை நன்கு விளக்கவற்றன்கூறு.

பணிகொள்வான் என்பதை வான்விததி பெற்ற எதிர்கால விளைபெச்சமா கக்கொண்டு, 'திருத்திப் பணிகொள்வதற்காக' என்று உரைத்ததாம். இவ்விளை பெச்சம் எவ்விளைபெச்சமென்று முடிவின்றதென்னில், குருகூர்நம்பி என்றதற் குக் 'குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நம்பி' என்று பொருளாததால் 'எழுந் தருளியிருக்கிற' என்று வருவிக்கப்பட்ட பெயரெச்சத்தின் பகுதியான எழுந் தருளும் விளைபெச்சமென்று முடியுமென்க. அன்றி, நம்பி என்னும் பெயர், நம்பு என்னும் விளையடியாய் பிறந்ததாதலால் அவ்விளைபெச்சமென்று முடியு மென்பதும் சரஸப்பொருத்தமுடைத்தாம். "நம்பும் மேவும் நசைவாரும்மே." திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகத் திருக்குருகரை மேலிருப்பவரென்க. இனி, 'பணிகொள்வான்' என்பதை விளைபாலணையும் பெயராகக்கொண்டு, பணிகொள்பவனான குருகூர்நம்பி என்று இயைத்தால் குற்றமென்? என்று கேட்டீர்; கேண்மின்: இங்கு நம்பி! என்பது அன்மைவிளி; முதல் வேற் றுமைபன்று; ஆகவே முன்விளையாதலால் அதற்கேற்பப் 'பணி கொள்வாய்' என்று இருந்தால் நன்கு பொருந்தும். கொள்வான் என்று படர்க்கையாயிருந் தலால் சிற்று வருத்தப்பட்டுப் பொருத்தவேணுமே.

"குயிலின்று ஆர் பொழில்சூழ்" என்றும் ஓதுவர்.

"அன்பை முயல்வீன்றேன்" - நீச்செய்த மஹாபகாரத்துக்கு நான் அது ரூபமாகச் செய்வதொரு ப்ரத்யுபகாரமில்லையாயினும் தேவரீருடைய திருவடிக ளில் பரிபூர்ணமான அன்பையாவது அமைக்கலாம்; அதுவுமில்லை; 'ஆழ்வார் திருவடிகளில் அன்பு வைக்கவேணும் அன்பு வைக்கவேணும்' என்கிற யோசனை யும் முயற்சியுமாயேயிருக்கிறதேயன்றி முற்றின அன்பு அமைத்திலது என்ற படி.

அன்பன்றன்ன யடைந்தவர்கட்கேல்லாம்

அன்பன் * தென்குருகூர்க்கர்நம்பிக்கு *

அன்பனாய் மதூரகவி சோன்னசோல்

நம்புவார்பதி * வைகுந்தம்காண்மினே.

(கக)

அன்பன் { துச்சரித பகவாதியான
தன்ன { எம்பெருமானே

அடைந்தவர் { ஆச்ரயித்தவர்க்கான
கட்கு { எல்ல பரதவதர்
எல்லாம் { பக்கவினும்

அன்பன் பத்தியையுடையாரான

தென்குருகூர் { கம்மரத்தவார் விஷயத்திலே
ககர் நம்பிக்கு }

அன்பன் ஆய் பக்தனாயிருந்துகொண்டு

மதூரகவி { மதூரகவி அருளிச்செய்த
சொன்ன { இத்திவ்வியப்
சொல் { பிரபந்தத்தை

நம்புவார் { (அங்களுக்குத் தஞ்சமரக்)
விச்வவிரீத்
திருப்பவர்களுக்கு

பதி வானஸ்தாநமாவது

வைகுந்தம் { பரமபதமாம்.
காண்மின் }

நம்மாழ்வார் விஷயத்திலே பாமபத்தி பரீவா றாமாக வெளிவந்த இக்கண்ணி
றுன் சிறுத்தாய்மை மதூரகிச்வரனத்துடன் ஒதவல்லவர்கள் பாமபதத்திலே
போய் ஆழ்வார் திருவடிமுலையிலே வாழப்பெறுவர் என்று பலசூத்திரமோடே
பிரபந்தத்தை நிகழ்த்து செய்தருளினார்.

“அன்பந்தன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லா மன்பன்” என்னுயில் வடை
மொழி ஆழ்வார்க்குமாகலாம், மதூரகிகளுக்குமாகலாம். ஆழ்வார்க்கு ஆறாம்
போது—“பயிறுந் திருவுடைபார் வலகோலுமவர் கண்ட” என்றபடி சாதி
ஒழுக்கம் முதலியவற்றின் ஆராய்ச்சியின்றியே பகவத் பக்திமாத்திரத்தையே
பற்றாசாகக்கொண்டு ஸகல பாகவதரிடத்தும் அன்புமிக்க ஆழ்வார் என்றநாதி
றது. மதூரகிகளுக்கு அர்வயித்தாவ்-பாகவதரெல்லாளவிலும் வைத்திருந்த
அன்பை ஆழ்வாரொருவரவையிலே மடுத்த மதூரகி என்று கருத்தாகக்கடவது.

[வைகுத்தங் காண்மினே.] ஆழ்வாரே உத்தேசமாய்க் ஆழ்வார் திருநகரி
யன்றோ பதியாகவேணும்; பாமபதத்தைப் பதியாகச் சொல்லுவானேன்? என்
னில்; (நம்பிள்ளையிடு.) “திருநகரியில் ஆழ்வாரானையும் பொலிந்துநின்ற
பிரானானையும் இருபுரியாய்ப்பத்துச் செல்லுவது; அவ்வன்னறியே ஆழ்வா
ரானையே செல்லும் தேசம் பாமபதமேயிறே: ‘அடியார் நிலாநின்ற ஸைஞர்
தம்’ என்றும், ‘வானவர் நாடு’ என்றஞ் சொல்லக்கடவதிறே—இத்தால் ஆழ்
வார் ஏகபோக ஸாம்ராஜ்யமாக ஆளுகிற பாமபதமே ஆழ்வாரடியார்கட்கு வஸ்த
வ்யதேசமாக விதிக்கத்தகு மென்றநாயிற்று.

இங்ஙனன்றியே, வைகுந்தமென்று தனியே ஒரு தேச விசேஷத்தைச்
சொன்னபடியன்று; ஆழ்வாரொழுந்தருளி யிருக்குமிட மெதுவோ அதுதான்
வைகுந்தம் என்பாராம் நம்பி திருவழுதியன்காடு தாண்டர். “ஓராயிரத்துளிப்
பத்தும் உலகக்க வல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந் தம்முரெல்லாம்” (திருவாய்
மொழி.) என்றதிறே.

உரத்தாழ்வான் திருக்குமார் பட்டர் திருவவதரித்தபின்பு கின்னால
கென்றும் மண்ணாலகென்றும் ஒருவாகியின்றி இடைச்சுவர் தன்னி இரண்டு
கிழிதியும் ஒரு போகியாய்த்து என்று நம்பிள்ளை கோஷ்டியில் பலகாலும்
ப்ராணத்தம் மென்பது இவ்ரு அறிவத்தக்கது.

[மதூரகலி.] ஆசகலி, கித்கலி, கிஸ்தாகலி, மதூரகலி என்று கலிகள்
நால்வகைப்படுவர்; அவர்களுள் இவர் இனிமையாகப் பாடுபவரென்பதுபற்றி
மதூரகலியென்று திருநாமம் பெற்றார். இவருடைய பிரபந்தம் ஆழ்வார்களு
ளிக்கையிலோடு சேர்ந்து திவ்யப்பகந்தமென்ற சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றந்
போல இம்மதூரகலிகளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியிற் சேர்ந்து மதூரகலியாழ்வார்
என்று ஆழ்வார்ப்பட்டம் பெற்றமை உபதேசசத்தினமாய்கியில் தோன்றும்.

“ஆழ்வார் - திருமகனாராண்டான் மதுரகவியாழ்வார் எதிராகாரியவர்கள்” என்றும், “பாரில் மதியாருமாண்டான் மதுரகவியாழ்வார் எதிராகர் தோன்றிய ஆரிக்கு” என்றுமுள்ள பாகங்கள் போக்குக. ஆழ்வார்கவிற் கிவரைக் குலசேகரப்பெருமான்; பாண்டபெருமான் என்பதுபோல மதுரகவிப்பெருமான் என்றருமுனர்; “மன்றே புகழும் திருமூர்த்தர் வள்ளல் மாறியுமுன்சென்றே மதுரகவிப்பெருமான்” [சடகோபரத்தாதி] என்றார் கம்பாடர். ... *

ஆழ்வாரேம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்லாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபக்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
கண்ணிநுண் சிறத்தாம்பு உரை.
முற்றுப்பெற்றது.

